

XXXVII
Mostra Literària
del Maresme
Teià 2020

Guillem Roca
2015

XXXVII EDICIÓ

MOSTRA
LITERÀRIA
DEL MARESME

Mostra Literària del Maresme XXXVII Edició. Teià 2020
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2020
Imatge portada: Gerard Rosés. *Noia a la biblioteca 2015*.
73x47 Acrílic sobre cartó ondulat encolat
Correcció: Ester Sancho
Tractament gràfic i maquetació: Mònica Marcet
Maquetació i impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 20339-2020

PRESENTACIÓ

En temps difícils —i ara estem en temps d'extrema dificultat— la lectura i l'escriptura esdevenen valors refugi. O dit d'una altra manera: la lectura i l'escriptura fan més fàcil i més plaent la convivència en moments d'excepcionalitat. Heus aquí la raó de ser de la novetat que presenta aquesta Mostra Literària: un concurs de relats confinats. Una idea —encertada, actual, necessària— que connecta la literatura amb la realitat a partir de la qual les autores i els autors reclamen ser llegits.

I malgrat aquests temps difícils —fins i tot diria que molt difícils o extremadament difícils—, la Mostra Literària no s'ha aturat. Al contrari. Segueix bategant el sentir de les plomes de les escriptores i dels escriptors del Maresme. Més i tot, la Mostra té la virtut de continuar donant veu als relats, vivències i narracions de lletristes quilòmetre zero.

I des d'aquí vull agrair a totes i a tots els narradors que formen part d'aquest llibre per aportar-nos la seva idea. I no només això. Per saber-la transformar en un relat o poema amb vocació de ser llegit. I que la lectura —com dèiem a l'inici, avui convertida en un valor refugi— faci que les nostres vides siguin millors i més plenes en temps de pandèmia. A totes i a tots, gràcies.

Damià del Clot Trias

President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

És un honor tornar a ser amfitrions del lliurament de premis de la Mostra Literària de la fase comarcal maresmenca. Ho vam ser el 1992 i ara, després d'un llarg parèntesi, vam encarar l'encàrrec del Consell Comarcal amb il·lusió i responsabilitat. El que no sabíem llavors és que ho hauríem de fer en temps de pandèmia, que tanmateix no ens ha aturat ni ens ha d'aturar, mentre puguem mantenir les exigències sanitàries i epidemiològiques de cada moment.

En aquest sentit, ja ens vam conjurar per celebrar la fase local de la Mostra Literària a Teià (que com sempre havia de tenir lloc al voltant de la Diada de Sant Jordi) de manera diferida amb un acte lluit com pertocava. Així, vam fer-lo finalment a ple estiu, a l'aire lliure, i commemorant l'Any Josep Carner, en el cinquantenari de la seva mort, com havíem previst, amb l'espectacle del seu *Bestiari* musicat.

És a dir: vam fer poble, vam fer país i ara, fem comarca! Una comarca plena de pobles que Josep Pla descrivia així:

“Les poblacions de la costa són vives, animades, denses i sovint industrials. Poblacions de pas amb el tragí de la carretera i del ferrocarril, la seva vida és una dispersió de portes enfora. Els pobles de l'interior, en canvi, tenen una prodigiosa calma. Posats dins d'una botànica exquisida, de garrofers molsuts i d'ametllers rosats, de marges dolços amb les atzavares elegants, amb el verd brillant de tarongers i llimoners a les façanes de les cases, amb horts recòndits on la sínia canta, els rierals profunds amb les velles figueres, perfumats de fonoll, espígol i farigola, aquests pobles semblen concentrats cap endins, plegats sobre ells mateixos. Són pobles que m'agraden.”

I a qui no...? Salvant les diferències que el pas del temps i l'evolució, per bé i per mal, han imposat, no hi ha dubte que aquesta terra de maresmes resulta inspiradora i n'hem tingut la prova, un cop més, en els treballs presentats i per descomptat en els guanyadors, que fan de punta de llança. I com aquests escriptors i escriptores, diguem-ne amateurs, la nostra comarca n'ha inspirat d'altres al llarg del temps, alguns dels quals han esdevingut referents de la nostra literatura, que en l'acte que us hem preparat tindrem ocasió de recordar a manera de viatge literari-musical, tot fent i desitjant-vos *Salut i Cultura!*

Andreu Bosch i Rodoreda
Alcalde de Teià

Olga Parra i Ordaz
Regidora de Cultura de Teià

ÍNDIX

11. **Michigan.** Francisco José Guerrero Martín
13. **Un somni.** Maria Teresa Ribas Arenas
15. **Versos Orfes.** Teresa Juliá Vercet
19. **La Llibreta màgica.** Clara Esteban Joseph
21. **Charli i la màquina del temps.** Pol Izaga Martínez
22. **La Laura.** Anna Nebot Riera
27. **L'os tanoca i els tres esquiroles.** Bernat Vidal Martínez
29. **Ni ara ni mai, petita.** Clara Giró Galceran
32. **Superpoders.** Sara Correa Fernández
40. **Tant de bo.** Mar Calvo Fernández
42. **Més enllà de la vida.** Emma Correa Fernández
47. **La felicitat en pots de vidre.** Maite Castillejos Klomp
55. **La dona que volia volar.** Neus Fernández Benito
61. **Pensa un desig.** Joan Mayans Planells
68. **Un dia de juliol.** Jonatan Borràs Garcia
83. **Les set comparses.** Manel Vilana Ferreres
85. **El confinament.** Joana Català Bofill
86. **El pangolí.** Galdric Armengol
87. **Una cançó per un tros de pa.** Lluç Grabulosa Garcés
88. **El naixement.** Laia Clarés Gallart
90. **La solitud.** Yaiza Córdoba
92. **Sororitat.** Marta Mercader Gili
93. **El medi ambient.** Júlia Luelmo Rodríguez
96. **Tristor silenciada.** Alba Segura Torner
97. **Àvia.** Marta Lopera Màrmol
98. **Arborètum pròxim.** Joaquim Haro González
113. **Mots a la xarxa.** M.Inmaculada Zapata Bruxens
129. **El meu carrer.** Marina Agell Turon
130. **Nous descobriments.** Jana Bartrés Sanuy
131. **Flames roges.** Anna Garriga Górriz
132. **Després de la tempesta.** Alícia Iñiguez Arroyo
133. **Forçar un somriure.** Carlos Gladiador Godino
134. **Somriures d'orquídia.** Maria Peña Torrent
135. **La calaixera.** Jordi Brunet Ezquerro
136. **Atrapat!.** Salvador Riera Solsona
137. **Engabiada.** Dolors Godino Rodríguez

Premi extraordinari de relats breus per a
persones amb discapacitats intel·lectuals

Francisco José Guerrero Martín

Vilassar de Dalt

MICHIGAN

Hi havia una vegada, en un país molt llunyà, de nom Michigan, un castell enorme on vivien el Rei Ramon i la Reina Abril.

Els Reis tenien tres fills: Vladimir, que era sord, Andade, que era mut, i Andreu, que era tartamut. Amb els anys, els Reis van tenir una preciosa filla, la princesa Cleopatra, germana dels altres prínceps i fills del Rei Ramon i la Reina Abril.

En Vladimir, l'Andade i l'Andreu van créixer tot jugant i cuidant la seva germana. Tots junts van ser molt feliços!!! Compartien aventures, jocs i sentiments. Eren una família molt unida.

En fer-se gran, la princesa Cleopatra es va casar amb el príncep del regne veí, el príncep Felip. Va ser un gran casament, tothom de la contrada hi va assistir, com també el Rei Ramon i la Reina Abril, i els germans de la princesa. Els pares del príncep Felip eren el Rei Seseman i la Reina Geseman.

Amb els anys, el príncep Felip i la princesa Abril van tenir una filla, de nom Maria. Els germans de la princesa Cleopatra es van posar molt contents, igual que els quatre Reis. Però va sorgir un problema: la bruixa Pepi i el bruixot Toni, envejosos i dolents, es van emportar la Maria. La Reina Abril, àvia de la petita, era una reina molt bona i amb l'ajut dels seus tres fills va anar a salvar la nena, la van trobar i la van rescatar. La Reina Abril va donar una poma enverinada a la bruixa Pepi, i aquesta se la va menjar i va morir a l'instant. Després de la mort de la bruixa, la Maria va tornar amb els seus pares.

Amb els anys, la Maria va anar a viure al castell dels seus avis per part de pare: el Rei Seseman i la Reina Geseman. El Rei Ramon i la Reina Abril es van posar molt contents quan va prendre aquesta decisió.

El bruixot Toni, quan es va assabentar que la seva dona, la bruixa Pepi, havia mort enverinada es va posar molt trist i furiós. Va anar

a buscar la seva germana Natàlia, que també era una bruixa, i van decidir venjar-se de les dues famílies reials.

La Natàlia va parlar amb el seu germà bruixot i li va dir que mirés el seu mirall d'or. Del mirall va sortir un cotxe vermell, esportiu, ja que les bruixes i els bruixots sempre van en aquest tipus de cotxes, però els duren poc perquè van amb electricitat. Aquest cotxe, el volien per anar al Regne de Michigan i venjar-se de les dues famílies. Però el cotxe es va trencar de tant fer-lo servir, ja que havien viatjat molt lluny. El problema va ser que va esclatar i es va cremar del tot, però no tenien extintor i el bruixot Toni va morir en intentar apagar l'incendi. Quan va morir Toni El Terrible, la seva germana Natàlia es va quedar molt trista i va decidir no anar al Regne de Michigan. El que va fer va ser quedar-se al bosc i fer la seva vida en pau i tranquil·litat.

Amb el temps, la bruixa Natàlia va conèixer un príncep de qui es va enamorar. I va donar la casualitat que era un germà de la princesa Cleopatra, el príncep Andreu del Regne de Michigan. Van quedar-se a viure al bosc i van tenir tres fills: dues nenes i un nen. Van seguir vivint al bosc fins que un dia van anar a viure al Regne de Michigan, la casa del príncep Andreu. Allà van ser molt feliços amb la família i la gent del poble.

Al Regne de Michigan hi vivien més de 40 habitants, tranquils i amb alegria, fins que van començar a tenir escarabats i formigues. Com que no tenien insecticides i no podien controlar les plagues, van decidir obrir les portes del pantà per ofegar totes les formigues i escarabats, i així van tornar a la normalitat. Després d'això van comprar un gat per matar i acabar amb totes les rates, també hi van posar trampes, fins que van aconseguir que tot el poble quedés net.

I així va ser, amb els esforços de la gent del poble, del príncep Andreu, la Natàlia, la princesa Cleopatra, el príncep Felip i la Maria, i de tota la família reial, que el Regne de Michigan va quedar tot net i van viure tots junts amb tranquil·litat, netedat i felicitat!!!

Accèssit al premi extraordinari de relats breus
per a persones amb discapacitats intel·lectuals
Maria Teresa Ribas Arenas
Arenys de Mar

UN SOMNI

Hi havia una nena que va néixer amb unes mancances.

De petita li costava molt aprendre les coses, però amb el temps, l'esforç i la constància va anar millorant.

De més gran, la nena es va emmirallar amb una nena que la seva il·lusió era ser ballarina, i per aconseguir-ho va haver de fer un esforç molt gran.

La il·lusió de la nena va ser estudiar.

Va haver de fer un esforç molt gran per aconseguir-ho i així poder trobar una feina per veure realitzat el seu somni.

L'esforç i la constància són companys per poder assolir un somni.

Premi extraordinari de microrelats

Teresa Julià Vercet

Montgat

VERSOS ORFES

El dia exacte en què ella va decidir
escriure els seus desitjos en papers
de cargolar, ell va determinar
deixar de fumar.

Prosa

Primer Premi Grup A
Clara Esteban Joseph
Arenys de Munt

LA LLIBRETA MÀGICA

Ara us explicaré una història que va passar fa molt de temps no gaire lluny d'aquí. Potser us la creureu o potser no...

En un poble anomenat Arenys d'Animal hi vivien una conilleta que es deia Clara, una gosseta que es deia Clàudia i una guepard que es deia Judit.

Els habitants del poble eren animals de tot tipus i vivien en cases molt boniques fetes per ells mateixos.

Totes tres anaven a una escola que es deia Animalàrium.

L'escola era molt bonica, però no tenien ni taules ni cadires; per treballar s'asseien en mantes de molts colors diferents. El pati era de sorra i palla, i tenien un espai molt especial per fer forats.

Un dia, després de la classe d'educació física, van anar al pati i després d'esmorzar van començar a jugar a amagar-se. La veritat és que al pati no hi havia molts llocs on amagar-se, però aquest joc els agradava molt i, a més, podia jugar-hi tota la classe, fins i tot companys d'altres classes. Buscaven raconets on amagar-se perquè qui parava al joc no els pogués trobar.

La Clara, que sovint buscava els llocs més amagats, al darrere de l'arbre més alt del pati va trobar una llibreta. Era de color blau amb purpurina lila brillant.

La va recollir i la va portar a objectes perduts, que és el que s'ha de fer quan algú troba alguna cosa a l'escola i no és seva. Van passar els dies i, com que ningú la va anar a recollir, en Dani, el conserge, li va dir:

—Clara, ningú ha vingut a buscar la llibreta; si vols te la pots emportar a la classe per fer dibuixos i la pots compartir amb altres companys.

—Bona idea!

Entre tots van decorar la llibreta i van decidir que seria la llibreta dels desitjos. Allà hi dibuixarien i escriurién els millors desitjos per a tothom:

–Que tothom sigui feliç.

–Que tothom visqui en pau i molt més.

A mesura que anaven dibuixant i escrivint, tot anava canviant al seu voltant!!!!

Fins que es van adonar que era una llibreta màgica; tot el que hi escrivien i dibuixaven es feia realitat. Van continuar escrivint-hi coses sense parar fins que la Judit va dir:

–Millor que parem d’escriure i de dibuixar perquè ens quedarem sense pàgines!

–Cal que pensem molt bé el que volem demanar –va dir la Clara.

Al final no sabien on guardar la llibreta, i la Clara va dir:

–I si l’amaguem al pati? I si la tornem al lloc on era?

–D’acord! –van dir totes tres alhora.

L’endemà, quan van tornar al pati, van anar al mateix lloc on havien trobat la llibreta i... no hi havia res!!!!

Va sonar el despertador i... la Clara va saltar del llit.

Tot havia estat un somni. Es va arreglar i se’n va anar a l’escola, com cada dia.

A l’hora del pati va explicar a les seves amigues el somni que havia tingut. De cop la Clàudia va cridar:

–Mireu! Una llibreta al mig del pati!

Totes tres es van mirar amb cara de sorpresa i van pensar:

A VEURE SI ES FARÀ REALITAT EL SOMNI...

Segon Premi Grup A
Pol Izaga Martínez
Montgat

CHARLI I LA MÀQUINA DEL TEMPS

Hi havia una vegada un nen que es deia Charli. Era un nen molt llest i un gran inventor. Un dia va inventar una màquina del temps. Era una màquina que podia portar-lo al passat, al futur i al present.

Un dia, en llevar-se, es va trobar que no podia anar a l'escola. Els pares li van explicar que hi havia una malaltia que es deia coronavirus. El nen es va posar molt trist però va pensar que podria viatjar amb la seva màquina. A la nit es va despertar, es va vestir, va agafar la seva màquina i va viatjar al futur, i va anar a veure un doctor molt famós per demanar-li la cura d'aquella malaltia.

Després, va tornar corrents a la seva màquina i va tornar cap al present.

L'endemà, els seus pares seguien molt preocupats pel coronavirus i cada dia morien més avis, però el Charli en tenia la cura i la va portar als doctors, i els doctors la van repartir per tot el món. Els pares es van posar molt contents i en Charli també perquè ara podria tornar a l'escola, al parc i tornar a veure els seus amics.

Primer Premi Grup B
Anna Nebot Riera
Arenys de Munt

LA LAURA

La Laura és una nena molt tímida i no li agrada sortir al carrer perquè no vol que la gent vegi les taques que té a la pell. Les taques les té des que va néixer, ja que al seu avi li passava el mateix. Els metges van dir als seus pares que és genètic i que no passa res. Però que sempre haurà de vigilar amb el sol i sobretot posar-se molta protecció solar.

La Laura havia estudiat a casa amb la seva mare fins a quart de primària perquè no volia anar a l'escola. Quan va començar l'estiu la seva mare li va dir que vingués al jardí, que volia parlar amb ella. Seguidament, la Laura va anar a fora al jardí i la mare la va fer seure al seu costat, sota l'ombra de la morera. Li va explicar que de cara al curs vinent li aniria bé començar a l'escola del poble, ja que així coneixeria nens i nenes de la seva edat i es socialitzaria. El primer que va dir la Laura davant de la nova notícia va ser: "NO!!!!".

Però, al final, no va tenir més remei i ho va acceptar perquè es va adonar que no podria estar sempre estudiant a casa amb la seva mare i, en el fons, feia molt de temps que tenia ganes de tenir amics i amigues amb qui xerrar i explicar-se les coses. L'estiu va passar molt ràpid, ja que els nervis per anar a l'escola li feien pensar constantment com seria el primer dia.

Va arribar el dia d'anar a l'escola i la Laura estava més nerviosa que mai, tenia por.

"Què li podia passar? Què li dirien els nens i nenes de la classe?", pensava.

El dia abans d'anar a l'escola, la Laura va obrir l'armari per mirar quina roba es posaria per dissimular les seves taques. Va agafar una samarreta de color lila de coll alt amb les mànigues acampanades i unes malles negres estretes. Els cabells deixats anar per aconseguir que la seva cara quedés com més tapada millor, i les seves vambes esportives preferides negres.

Els seus pares la van acompanyar perquè havien de parlar amb el director sobre quina classe li havia tocat a la Laura, 5è B, i la seva tutora es deia Irene i, segons el director, era una mestra molt dolça. Quan va entrar a la classe es van presentar cada nen i nena, i li va tocar seure al costat de la Marta.

Les primeres classes del matí li van passar volant i llavors va tocar la cançó d'anar al pati. Tots els nens van sortir disparats cap al pati menys la Laura, que es va quedar asseguda i va treure el seu esmorzar de la bossa. Al cap de cinc minuts, la Marta va tornar a pujar a la classe a buscar la Laura i li va dir:

—Hola, em dic Marta, vols jugar amb mi? La Laura li va respondre:

—Sí! D'acord.

Van jugar al parxís, a l'oca... i van estar rient fins que va arribar l'hora de començar les classes un altre cop. Després del pati els tocava educació física. Un cop la mestra es va presentar, els va fer baixar al vestuari per canviar-se de roba. Cadascú portava la seva roba d'esport en una bossa a part, on hi havia d'haver: samarreta de màniga curta, pantalons curts, una tovallola, un necesser amb sabó de cos i una colònia.

Mentre es canviaven, la Laura es va esperar a ser l'última per canviar-se, i en aquell moment va entrar la Rita, que s'havia deixat la goma dels cabells. La Rita es va quedar sorpresa en veure la Laura sense roba, ja que va poder veure les taques que tenia a tot el cos. I la Rita va marxar del vestuari sense que la Laura la veiés. Van anar tots al pati i la mestra els va explicar una mica el que farien durant el curs d'educació física i els va fer córrer pel pati per escalfar. Després va fer un joc de coneixença i de relació: la cadena humana. La cadena humana és un joc que consisteix a anar-se pillant i agafar-se per les mans fent una barrera cada cop més gran. La Laura es va posar a córrer pel pati per escapar-se de la cadena, però de seguida es va adonar que ningú la perseguia.

Va acabar la primera partida i la mestra va dir de repetir el joc, i un altre cop va tornar a passar que la Laura va quedar l'última. A la tercera partida li va tocar parar a la Marta i ella va anar a atrapar primer la Laura. Mentre les dues paraven, els companys de la classe corrien amb totes les seves forces i se sentien alguns comentaris. La Rita va dir:

—Que no ens toqui la nova!! Està malalta i ens ho encomanarà!!

La Laura va marxar al lavabo i es va posar a plorar. De seguida va entrar la Marta i li va dir que per què plorava. La Laura estava molt trista perquè havia passat el que tanta por li feia: que els nens i nenes es riguessin d'ella. Els nens no la volien per culpa de les seves taques. En aquell moment la Marta va aprofitar per preguntar sobre les taques de la Laura. Ella li va explicar que va néixer així, ja que el seu avi també ho havia tingut i era hereditari, però que no estava malalta ni podia encomanar res. Només tenia taques i ella volia ser normal com els altres.

La Marta li va dir que a ella no li importava i que no tenia por de tocar-la, que ella li faria costat i que entre les dues explicarien a la resta de companys el motiu de les seves taques i que no havien de tenir por. Van quedar que ho explicarien a la seva mestra perquè ho pogués explicar a tot el grup. La Laura estava molt trista i no tenia ganes de veure ningú i va decidir marxar cap a casa.

Aquella tarda, la Laura no va anar a l'escola i la mestra va preguntar si algú sabia per què. La Marta va aixecar la mà i va explicar a la mestra Irene el que havia passat durant la classe d'educació física, que la Laura s'havia posat trista pels comentaris dels seus companys i que havia marxat al lavabo per plorar.

La mestra va iniciar un debat a la classe, exposant que no podem rebutjar la gent pel seu origen, la seva raça o la seva condició física. Que tots hem de ser amics i bons companys i ajudar-nos els uns als altres, però la majoria de nens seguien tenint por perquè no sabien per què la Laura tenia aquestes taques.

Les setmanes passaven i, tot i que alguns nens havien canviat la seva manera de veure la Laura, ella encara se sentia rebutjada per la majoria. A les classes d'educació física molts no volien tenir contacte amb ella, i quan la mestra posava treballs en grup, ella sempre es quedava de les últimes en ser triades.

Van anar passant les setmanes i la situació de la Laura no millorava. Va arribar el febrer i la Marta va tenir una gran idea per canviar la situació de la Laura d'una vegada per totes. Aquell cap de setmana la Marta va convidar la Laura a dormir a casa seva i li va explicar el seu pla. Les dues van riure molt imaginant les reaccions dels seus companys.

Per fi, va arribar l'esperada setmana de Carnestoltes. La Laura i la Marta tenien les coses preparades des de feia dies.

Aquella setmana, les dues nenes van parlar amb la seva mestra per explicar el seu pla i que ella les ajudés. Així, la mestra va donar les ordres del Rei Carnestoltes i va explicar que a la rua anirien tots vestits de dàlmates, pintats de blanc i amb taques negres. També va explicar com seria la coreografia de la seva desfilada, i van estar practicant durant la setmana.

El dia de la rua, els nens de 5è B estaven molt nerviosos, tant que ningú es fixava en la Laura, ni on era ni amb qui estava, així que, mentre baixaven cap al carrer per començar la seva desfilada, la Laura i la Marta es van intercanviar les posicions.

La rua de l'escola va ser espectacular, però per sobre de tot va destacar el grup de dàlmates de 5è B. La seva coreografia era de concurs i els dàlmates es movien i dansaven com autèntics professionals. La gent que s'havia aproximat a veure la rua de l'escola no podia fer res més que aplaudir i animar aquells gossos que enlluernaven tothom amb els seus passos.

Però encara quedava el final del ball. Quan sonaven les últimes notes de la cançó, la Laura va seguir el pla i es va estirar a terra al centre del grup. Llavors la resta de la classe, excepte un, van córrer cap al centre i, agafant cadascú el dàlmata per una part, el van pujar enlaire per mostrar-lo al públic mentre un dàlmata solitari, que estava fora del grup, l'enfocava amb un potent llum.

Tots els companys de classe es pensaven que qui estaven aixecant de terra era la Marta, mentre que el dàlmata que enfocava amb el potent llum era la Laura. Llavors, la Marta es va aproximar al grup i va dir cridant:

–Mireu qui és la reina dels dàlmates! –assenyalant cap al centre del grup.

La Laura es va treure la màscara i els seus companys es van quedar bocabadats. Havien estat tocant la seva pell i no havia passat res. Era una pell normal, com la de qualsevol altre. La Marta va córrer cap a la seva amiga i la va abraçar; després va ser la Rita qui va anar cap a la Laura i també la va abraçar mentre li demanava perdó, i van anar passant tots els nens i nenes un darrere l'altre per disculpar-se amb ella. En Marc, en Roger, la Gina... i la resta de la classe s'havien adonat que havien sigut molt ximples per haver estat tant de temps sense haver volgut conèixer la Laura ni voler tocar-la.

L'endemà, per fi, després de tants mesos la Laura va poder explicar a la resta de companys de la classe que ella havia nascut així, com qui neix amb els cabells rossos o amb els ulls marrons. I que no tenia cap cosa estranya; només s'havia de protegir del sol més que els seus companys.

A partir d'aquell moment, la vida de la Laura va canviar completament. Tothom volia jugar amb ella, parlar amb ella i la convidaven a totes les festes d'aniversari. Ella es va sentir feliç perquè per primer cop va sentir que formava part d'un grup!!!

Segon Premi Grup B
Bernat Vidal Martínez
Canet de Mar

LOS TANOCA I ELS TRES ESQUIROLS

En un bosc del Canadà, hi vivia un os bru tocat del bolet que li feia por l'aigua. Un dia ennuvolat, aquest os es va endinsar al bosc per buscar mel, ja que s'havia menjat tota la que hi havia a la zona. Però el molt tanoca es va posar a caminar ignorant l'arribada d'una forta tempesta. El bosc era molt espès i estava format per aurons. Va ser llavors, quan ja estava massa lluny de la seva cova, quan va començar a caure una forta tempesta. Els trons eren eixordadors i els llamps encegadoros. L'aigua queia a bots i barrals i, en un tres i no res, l'os va quedar tan xop com una fregona acabada de submergir al cubell de fregar.

En veure's xop, la bèstia es va desesperar: no podia suportar l'aigua. De sobte, se li va creuar un esquirol i, sense pensar-s'ho massa, l'os va començar a perseguir-lo creient que el podria ajudar. Corrent l'un rere l'altre, van travessar mig bosc, fins que l'esquirol va arribar a l'arbre on tenia un cau compartit amb dos esquirols més.

L'os va arribar esbufegant per la corredissa i els nervis, i va dir:

—Hola esquirols, que em podríeu deixar entrar? La tempesta m'ha agafat desprevingut iestic quedant xop —va bramar tot espantat.

Els esquirols van mirar aquella bèstia enorme sense creure's el que els deia. Adonant-se que ni tan sols el nas de l'os passaria pel forat del cau li van contestar:

—Ho sentim molt però no et podem deixar passar. Que no sabies que els ossos teniu una malaltia molt contagiosa capaç de matar un pobre esquirol? —van assegurar amb un somriure maligne.

L'os, encara més aterrit, va fer que no amb el cap i va demanar saber-ne més, d'aquella estranya malaltia. Els esquirols es van mirar entre ells amb somriure burleta. El més petit de tots va començar a explicar:

—Fa poc, en un bosc no gaire llunyà on vivien un os i molts esquirols, va passar una gran desgràcia. Un dia l'os es va despertar amb molta tos, va anar a banyar-se al riu i quan va veure el seu reflex a l'aigua es va adonar que tenia tot el pèl de color verd. Molt espantat va anar a demanar ajuda als esquirols però no van trobar cap solució. L'endemà, quan l'os es va despertar es va adonar que tots els esquirols havien mort. I fi! —van cridar els tres esquirols a la vegada.

Dit això, l'os va tornar corrents cap a casa seva. Pel cap li rondava la sospita que aquella història que li havien explicat els tres esquirols era falsa.

Al cap d'unes hores la tempesta es va tornar a intensificar i un llampec arrasador va caure sobre l'arbre on vivien els esquirols mentre estaven fent una festa. El llampec va ser tan fort que va partir l'arbre completament per la meitat i en va cremar els voltants. Els esquirols, aterrits, van aconseguir salvar-se saltant de branca en branca, com fan els esquirols. Sense pensar-s'ho, van córrer desesperats buscant ajuda, però a l'àrea d'impacte del llampec no hi havia senyals de vida. De sobte, van tenir una idea: l'os havia de tenir molt d'espai a la seva cova. Així va ser com van decidir seguir el rastre que la bèstia havia deixat.

Al cap de poca estona van arribar a la cova on vivia l'os xop i malhumorat. Els esquirols van demanar a l'os que sortís i, amb una veu molt dolça, li van explicar la seva desgràcia i li van demanar refugi. Per estovar-lo, li van ensenyar una bresca plena de mel que havien recollit pel camí. Llavors l'os va mirar-se els tres esquirols, va mirar-se el tros de bresca i va dir:

—Gràcies per portar-me menjar, entreu!—. Un cop dins, l'os va mirar fixament els tres esquirols i va dir molt fluixet:

—Us sembla bé que comencem amb el menjar?

Els esquirols li van dir que sí i l'os se'ls va menjar d'un mos.

Primer Premi Grup C
Clara Giró Galceran
Mataró

NI ARA NI MAI, PETITA

De seguida que vaig posar un peu en aquella habitació de l'hospital, el món em va caure a sobre. No volia creure el que veia.

El blanc de les parets contrastava amb la situació: era tan resplendent que atordia. Un gran finestral permetia a la càlida llum entrar i arremetre sobre la nostra pell. La malalta dormia sobre un matalàs ordinari, acompanyada per tota mena de teles blanquinoses que recobrien el seu cos. Estava sedada, però per la seva expressió, també adolorida.

La realitat podia amb mi.

Les llàgrimes no van arribar a caure, però de ganes no me'n faltaven. El simple fet d'imaginar-me una vida sense ella era suficient per voler arrencar a córrer sense mirar enrere; potser així no faria tant de mal.

El soroll dels aparells ressonava al meu cap. Era una cosa constant, un xiulet que tant de bo mai no s'aturés. Sentia que tot voltava, no em faltava gaire per caure a terra.

Vaig avançar per la sala com vaig poder, pas a pas. Observant cada detall del seu rostre envellit. El buit dels seus pòmuls indicava fam. Les arrugues del front, al voltant dels seus ulls, i el descoloriment en algunes parts dels seus cabells, l'edat. Les seves mans tremolaven sobre el llit, cosa que em va fer tremolar a mi.

En arribar al seu costat, vaig deixar caure el pes del meu cos sobre la cadira més propera.

Alçant les meves mans amb intencions d'abraçar les seves, recordo: "No està bé... potser no arriba a demà...". A partir d'aquell moment vaig deixar d'escoltar, però aquelles havien estat les paraules de la dona amb bata blanca.

Les seves mans eren fredes, no com les recordava. Com les recordava? Com era, ella?

Càlida, acollidora, tranquil·litzant.

Podies comptar amb ella passés el que passés; senties que, si queies, ella t'ajudaria a aixecar-te. Si no podies amb alguna cosa, ella et deia que sí, que ho tornessis a intentar. La seva veu era com un murmuri tendre de les flors brotant a la primavera. Els seus gestos eren expressius i divertits. Les seves rialles eren sorolloses i contagioses. La seva respiració era pausada i constant. Ella era així.

“La seva veu no és un silenci de tardor, no és tremolosa ni dèbil; les seves rialles no estan masegades ni són tímides, no respira de forma entretallada ni plora sense voler- ho. Perquè ella no és així”.

Dic inconscientment, amb un nus a la gola.

—Si us plau, torna-me-la. Torna'm la meva esperança, el meu model a seguir. Torna'm la meva heroïna, el meu despertar. Torna'm les bones nits i els meus somriures acompanyats d'ella. Torna'm les llàgrimes i els plors. Torna-me-la, torna'm la meva mare. Si us plau, torna-me-la...

Gotes d'aigua dolça llisquen per les meves galtes, mentre les paraules destrossen el meu cor.

—...la necessito, ara més que mai. Ara que sé que la puc perdre, ara que sé que no serà allà en tornar a casa, ara que sé que estaré sola, i que m'aguantava passés el que passés, ara que sé que podria haver estat més amb ella, ara que sé que no vaig aprofitar el que tenia...

Tot està fosc, tan sols sento les meves paraules, he oblidat el xiulet i el mal de cap. Sense avís, la seva fràgil mà m'acaricia el cap, recolzat al seu pit.

Aixeco el rostre, i veig en ella llàgrimes acompanyades d'un somriure cristal·lí.

—No em perdràs, ni ara ni mai... —declarà, amb la veu esquincada—. Soc amb tu, petita, no ho oblidis...

Les galtes em cremaven, i els ulls tan sols em permetien veure el que tenia al davant: ella.

—No estava sola, et tenia a tu, bonica, i vam aprofitar cada moment...

—Mama... —són les úniques síl·labes que el meu cor em va permetre pronunciar.

—Tu continua, filla, aquest cop jo m'avanço... T'esperaré a l'altre costat... Però pren-te el teu temps, vols....?

El seu somriure va perdre força, però va romandre. L'última llàgrima va caure, i la primera porta es va tancar. —Sí, mama, tu espera'm.

Segon Premi Grup C
Sara Correa Fernández
Tordera

SUPERPODERS

—Has començat la redacció de tutoria?

—Quina, la dels superpoders?

—Sí.

—No. Em sembla una ximpleria. Això dels superpoders és per nens petits.

—Crec que no ho has acabat d'entendre.

—Què vols dir? Hem d'escriure sobre els poders que tindríem si fóssim superherois, no?

—No exactament. Totes les persones tenim superpoders, és a dir, grans habilitats que ens fan ser qui som, i la redacció va d'aquests superpoders.

—Vaja, sembla que no me n'assabento de res, a classe.

—No m'estranya, si estàs sempre fent dibuixets al teu quadern.

—Perdona però no són dibuixets. Holmesy, és art. Art de veritat.

—Perdoni, futura Van Gogh.

—Prefereixo futura Miquel Àngel.

—La cosa és que si no "creessis art" a classe hauries sabut des d'un principi de què tracta la redacció...

—Però com que et tinc a tu perquè m'ho recordis...

—La redacció és per divendres.

—I quin és el problema? Tens encara tres dies.

—Ja ho sé, però...

—Holmesy no continuïs parlant d'uns deures per divendres. *Carpe Diem*, amiga meva!

I allà ens vam quedar, parlant durant hores estirades les dues al meu llit, fins que la mare de la Daisy li va trucar reclamant que tornés a casa.

—Holmesy, el meu superpoder és aguantar-te.

La Daisy és una noia amb les idees clares, la seva ment és un lloc misteriós en la qual sempre es cuinen coses.

Segur que ella ja tenia clar quins són els seus superpoders, en canvi jo no sabia ni per on anaven els trets.

L'endemà a l'escola vaig estar fixant-m'hi i fent llistes de totes les meves virtuts i no hi havia manera de trobar el meu superpoder. Dec tenir l'autoestima baixa, perquè no pot ser que no faci res bé. Bé, això suposo, perquè si no, no entenc per què les meves mares no m'han donat en adopció.

I després de tot un dia d'introspecció, les meves conclusions són que he de demanar ajuda a la Daisy per trobar-los. Una mica patètic haver de demanar-li ajuda a la teva millor amiga per trobar un superpoder. Ella no va trigar gens a saber quins eren els seus veritables superpoders, en canvi jo ho vaig tenir més cru.

L'endemà, la Daisy com sempre m'esperava recolzada a la paret de fora l'institut. Estava enganxada al mòbil amb cara d'adormida, suposo que mirant l'Instagram o alguna d'aquestes xarxes. Com que la seva mare la portava en cotxe, solia arribar quinze minuts abans que sonés el primer timbre, en canvi jo arribava dos minuts abans. Com a bona amiga que és, en veure'm arribar, apaga el mòbil i el guarda a la motxilla. No li dono l'oportunitat de parlar, perquè de seguida li pregunto:

—He estat pensant molt.

—En què?

—Te'n recordes de la conversa d'ahir sobre la redacció de tutoria? Doncs he estat analitzant les persones i...

—Analitzant o assetjant?

—Daisy!

—Perdó!

—He estat analitzant les persones del meu voltant i tothom té un superpoder. Tothom menys jo. Mira, tu, per exemple. Tens un munt de superpoders.

—Això m'interessa. Digui'm, científica Aza, després d'analitzar-me exhaustivament, quines conclusions has tret sobre quins són els meus superpoders.

—Al primer de tot m'agrada dir-li: els superlemes.

—L'has clavat.

—El segon potser és una mica comú, però una cosa no treu l'altra: La superpopularitat. I el tercer i el més poderós és la superpesadesa.

—Holmesy!

—No t'empipis, és una broma. El teu tercer superpoder és la superpuntualitat.

—Ja saps què diu un dels meus lemes: "Ser puntual és una obligació, no una opció".

—M'encanten els teus lemes.

—Ja ho sé.

I sense haver pogut pensar en quin és el meu superpoder, el timbre de primera hora irromp a la nostra conversa i fa que l'haguem d'ajornar.

A les dotze sona el timbre que indica la pausa per dinar. La Daisy i jo, com sempre, ens vam asseure juntes. Encara que ella tingui el poder de la superpopularitat, sempre estava amb mi. Ella duia un sandvitx de mantega de cacauet, i jo en duia un de melmelada de maduixa. A més a més dels nostres fabulosos sandvitxos, solíem compartir alguna cosa que compràvem a la cafeteria. Avui hem comprat una amanida verda per compartir.

—No entenc per què hem comprat l'amanida si hi havia pastís de postres.

—Ho hem fet perquè som molt sanes i perquè l'amanida valia la meitat que el pastisset dels nassos.

—*Touché*

—Bé, estimada Holmesy. Que sàpigues que no m'he pogut treure del cap això que m'has dit que tothom té superpoders, i m'he passat totes les classes fent llistes amb el nom de l'alumne i els seus superpoders.

—Caram Daisy! Ets tota una científica. Estic impressionada.

—Gràcies, gràcies. Ja ho sé que soc fantàstica —m'ha dit mentre m'allargava el paper.

—Espera, i jo? No m'has posat a la llista.

—Holmesy, ho he fet expressament. Tinc presents cinc superpoders

teus, però vull que els descobreixis tu. Holmesy, tens l'autoestima un xic per terra, així que et proposo aquest joc perquè puguis descobrir les teves meravelloses qualitats i trobis el teu superpoder.

Moltes gràcies per l'ajuda, Daisy. Podia demanar-li ajuda a la meva mare... No, millor no. No és bona idea parlar de mi mateixa amb ma mare. I més, si és psicòloga. Encara m'enredarà perquè parli de com em sento i aquestes coses de psicòleg. Però amb la promesa de la mare...

Tampoc, li acabaria xerrant. Mmmmmm... Crec que em tocarà fer-ho sola.

El dia va avançar amb normalitat, no vaig tornar a pensar en els meus suposats poders fins que va sonar el timbre que indica el final de les classes. A la tarda, com sempre, la Daisy i jo fem camí cap a casa meva, on estudiem fins que sa mare li truca perquè volen sopar amb ella.

—Què, has tornat a pensar en això del superpoder?

—No, i crec que no vull...

—Per què?

—Perquè sé que no en tinc cap.

—Holmesy, no diguis rucades. Tothom, tothom té un superpoder. Mira, fins i tot en té la pesada aquesta de la Charlie.

—Quina Charlie?

—La teva veïna que és tan antipàtica i desagradable amb tothom.

—Ah! És veritat, té supervelocitat per pujar les escales.

—I supervelocitat per tocar el botó de l'ascensor abans que hi arribis.

—Ha! ha! ha!

—Ei, shhhhh! Que fins i tot potser té una superoïda.

—Ha! ha! ha!

—No, però ara seriosament. Tothom té superpoders. Només has de mirar en el teu interior. Potser li pots demanar ajuda a la teva mare.

—Les dues coses em semblen espantoses. Primer de tot, no vull mirar dins meu, qui sap què pot sortir d'allà dins. I després, ets boja? Que vols que ma mare em faci una sessió de psicologia? Tu

el que vols és que mori per quedar-te les postres de xocolata per a tu sola.

—Holmesy, m'encanta el teu sarcasme, però no pot ser que mai miris dins teu. Saps millor que ningú que la teva mare és una molt bona psicòloga, i és cert, acabaríeu en una inacabable i incòmoda conversa sobre l'autoestima. Però entre tu i jo, potser la necessites.

—Ni en el millor dels teus somnis.

—Holmesy, ets molt inflexible. Podries parlar amb l'Amanda.

—Ja ho he pensat, però ho xerrarà.

—L'Amanda està amb la teva mare des que vas néixer. Has de confiar en ella i t'has de poder obrir. Podríeu fer meditació.

—O una classe d'*spinning*...

—Mira Holmesy, jo només vull ajudar-te.

—Doncs digue'm quins són els meus superpoders.

—Si no vols mirar dins teu per veure-ho, per què vols que t'ho digui?

—Perquè estic convençuda que soc una pobra patètica i no veig cap bona qualitat dins meu. Necessito que algú em digui que tinc qualitats, necessito que algú em digui que serveixo.

—Holmesy, ets collonuda. No necessites que ningú t'ho digui, bàsicament perquè més d'un cop t'ho he dit, però no t'ho creus. Fes-me cas. Me n'he d'anar, ma mare em reclama.

—Adéu.

—Holmesy, ets la canya, però tu no ho saps. T'estimo.

La Daisy és la pitjor i la millor amiga del món mundial. Però per molt que no vulgui creure-m'ho, té raó. Aza Holmesy, deixa-ho córrer.

—Aza, a sopar! —la veu de l'Amanda venia de la cuina. Eren dos quarts de set, com sempre sopàvem en família. Més ben dit, en mitja família. Quan jo vaig néixer els meus pares es van separar. Érem dues germanes, la Judith i jo. Però ens van separar amb ells. La Judith i el pare viuen a Los Angeles, i jo a Indiana. Res, pocs quilòmetres. Quan jo tenia un any, la mare va trobar parella, l'Amanda. És com la meva segona mare. M'he criat al seu costat. Potser podria demanar-li ajuda.

—Com ha anat el dia, Aza?

—Bé, suposo.

—Suposo?

—Bé, res d'especial.

—Com està la Daisy?

—Molt bé. Totes dues estem enfeinades pels exàmens i més...

—Necessites ajuda per estudiar?

—No, només temps.

No m'agraden els interrogatoris de la mare, em treuen de polleguera.

En acabar de sopar, he anat a l'habitació. No puc fer deures, només penso en els maleïts superpoders. La punyetera de la Daisy m'ho ha ben ficat al cap.

Deixo els deures, en veritat no tinc exàmens, però si li dic a la mare veurà via lliure per allargar l'interrogatori. Agafo el mòbil i li envio un missatge a l'Amanda: "Vine si us plau, però no li diguis res a la mama". Uns minuts més tard l'Amanda és a l'habitació.

—Què fas amb el mòbil si has d'estudiar?

—No he d'estudiar, només és l'excusa perfecta per no allargar els interrogatoris de la mama.

—Que intel·ligent que ets, petita. Digue'm, què passa?

—Per a l'assignatura de tutoria, ens han demanat una redacció sobre els superpoders, però no de volar i això, sinó unes bones qualitats que et fan ser qui ets. Amb la Daisy dèiem que tothom té superpoders. Mira, per exemple un de la Daisy és la superpuntualitat. Doncs la cosa és que jo no sé quins són els meus. La Daisy diu que no me'ls vol dir perquè ho he de descobrir jo, perquè segons ella, encara que m'ho digui, no m'ho creuré.

—I la Daisy té tota la raó del món. I quin és el problema?

—Doncs que no vull haver de fer aquestes coses de mirar en el meu interior i explorar-me... a mi aquestes coses no em fan el pes.

—Com no et pot fer el pes, si estem parlant de tu?

—Aix! Jo ja m'entenc. La cosa és que necessito ajuda. Però res de la mama.

—No t’ho penso dir, Aza, la Daisy té tota la raó.

—No vull que m’ho diguis.

—I doncs?

—Vull que m’ajudis a pensar. Puc confiar que seràs una tomba?

—Aza, em fas molt feliç. Fes-me un lloc i porta un paper.

—D’acord. Comencem!

Vam estar més d’una hora pensant i esborrant. Sincerament no em va resultar gaire agradable, no m’agrada parlar de mi mateixa. Vaig plorar, vaig riure i vaig aconseguir trobar tres superpoders. Amb tres en tinc prou per escriure la redacció, però la qüestió és que ja no em sentia com una inútil, ja no em sentia com si no servís per a res. L’Amanda em va fer veure les meves coses bones, i les dolentes també. No va ser pas com m’imaginava. No es va dedicar a animar-me quan plorava ni em deia que tot ho feia bé, va ser sincera i això em va fer sentir bé.

Aquest matí, quan m’he llevat, tenia moltes ganes d’anar a veure la Daisy i explicar-li el que havia aconseguit. Així que he esmorzat a correu i he caminat a un pas més accelerat que mai. M’he sorprès a mi mateixa i he sorprès la Daisy, ja que he arribat abans que ella.

Quan baixava del cotxe m’ha vist i mentre caminava cap a mi deia:

—Aza Holmesy, quina classe d’assassí deu haver-hi a casa teva perquè siguis aquí tan aviat.

—És molt alt i forçut. He pogut escapar-me, però la mare i l’Amanda no...

—Ha! ha! ha! Què hi fas aquí?

—Doncs que tinc una bona notícia i no podia esperar més.

—Holmesy... No em diguis que George Washington ha ressuscitat i que ens ajudarà a estudiar l’examen d’Història de la setmana vinent.

—No, però t’asseguro que és millor. Ja sé quins són els meus superpoders.

Hem estat parlant de com vaig aconseguir-ho i ella ha comentat que sempre té la raó i que hauria de fer-li un altar.

—Doncs ara que ja he acabat d'alabar-me, digue'm, Holmesy, quins són els teus superpoders.

Vaig posar veu de presentadora de televisió i amb molta intriga vaig dir:

—Després d'una vetllada d'intens treball, d'experimentació i investigació he pogut saber quins són els meus poders. I aquests són...

—Holmesy, si el que vols és que soni el timbre per no dir-m'ho, que sàpigues que vas per bon camí.

—I els meus superpoders són: el del superpatiment. Soc l'heroïna que pateix per tot i per tothom, i ni un exèrcit de psicòlegs me'l podrà prendre.

El segon superpoder és: el superson. El meu son és profund i llarg, ni una galleda d'aigua pot aconseguir fer-me'n fora.

I per últim: la superment, tinc el poder de no deixar-la descansar, sempre capficada en els meus pensaments.

—Molt graciosa, Holmesy. Però ara va, de veritat.

—Ja te'ls he dit.

—Però no són coses bones, no?

—Però qui ha dit que un superpoder hagi de ser una qualitat "bona"? Un superpoder ha de ser una qualitat d'una persona, una qualitat que descrigui la persona. I a més, potser per a tu aquestes qualitats són dolentes, però potser per a una altra persona no.

—Aza Holmesy, doncs crec que tinc un altre superpoder per a tu: la superreflexió.

Tots tenim superpoders que ens fan ser qui som. Poden ser bons o dolents, però tot depèn del punt de vista. Jo ja sé els meus superpoders, i tu?

Primer Premi Grup D
Mar Calvo Fernández
Mataró

TANT DE BO

Aquell dia em vaig llevar més tard del que és habitual, no aconseguia desenganxar-me dels llençols. Després de mitja hora fent voltes al llit i aprofitant cada segon que passava per tornar a tancar els ulls, vaig decidir aixecar-me. No tenia ganes de res, amb prou feines vaig aconseguir baixar l'escala mentre em guiava cap a la cuina l'olor del cafè. En veure el meu germà vestit i amb els rínxols foscos ben pentinats cap enrere, vaig recordar que havíem d'anar a dinar a casa l'avi, així que vaig esmorzar qualsevol cosa i vaig tornar a pujar cap a dalt. Vaig entrar a la dutxa i vaig gaudir d'aquell moment tranquil, sentint com l'aigua calenta anava caient mentre tot el cos es relaxava. En sortir vaig notar un calfred que em va recórrer sencera, a causa de l'aire fred que entrava per la finestra. Vaig anar a tancar-la de pressa i em vaig tornar a estirar al llit. Feia dies que no descansava bé, estava esgotada de tota la situació i sabia que aquell dia no la milloraria. Vam arribar a casa de l'avi i el vaig abraçar de la manera més forta possible: volia percebre cada instant d'aquella acollidora abraçada, del sentiment de protecció que els seus braços em feien sentir i l'aroma que desprenia, tan característica d'ell. La meva família i la dels meus tiets i cosins vam seure a taula. Es va fer un silenci més llarg del que m'hauria agradat, el vaig odiar moltíssim. Ningú no va dir res perquè tots sabíem que en aquell instant l'àvia hauria dit qualsevol cosa per trencar el gel. Tots ens vam mirar amb cares entristides, com si en qualsevol moment ens estiguessin a punt de caure llàgrimes dels ulls. El silenci continuava fins que el més petit i innocent de la casa va decidir preguntar a l'avi com havia conegut l'àvia. En aquell mateix moment, els ulls li van

brillar com mai no ho havien fet abans i em vaig adonar que jo tampoc no sabia la història. A tot se'ns va escapar un petit somriure quan va començar a parlar:

«L'àvia i jo vivíem al mateix barri i sempre que ens vèiem creuàvem mirades, però mai cap dels dos no deia res. Al cap de dos anys vaig començar a treballar a la biblioteca de la ciutat. Ella sempre hi anava els dimecres a la tarda i s'asseia amb els seus amics a la taula que hi havia al final. Un dia es va acostar i em va donar un llibre. Em va mirar amb una mirada molt tendra mentre em deia que el llegís. Vaig quedar atrapat en els seus ulls verds, eren preciosos i no me'ls vaig poder treure del cap durant tot el dia. Aquella mateixa nit vaig obrir el llibre i el vaig acabar. En l'última pàgina hi havia una nota on hi havia escrit el seu nom i el d'un color, el verd. No ho vaig entendre gaire bé. Dues setmanes més tard, va arribar la nit del ball que organitzava l'institut. Quan vaig entrar-hi amb els meus amics, la vaig veure. Allà era ella, envoltada de les seves amigues i més enlluernadora que mai. Portava un vestit de color verd que feia ressaltar els seus ulls; em vaig enamorar d'ella sense gairebé conèixer-la. Vaig decidir apropar-m'hi i vam sortir de l'edifici. Vam fer un llarg passeig fins a arribar a un banc, on ens vam asseure. La llum dels fanals li il·luminava la cara, que la feia encara més especial i única. Vam parlar durant hores que van semblar segons, fins que em vaig atrevir a preguntar-li sobre el llibre. Es va quedar uns instants callada fins que em va dir que els protagonistes de la història sentien coses l'un per l'altre, però que mai no s'ho van confessar i després va ser massa tard. Al final em va dir que no volia que li passés el mateix i, sense pensar-ho, vaig agafar amb les mans la seva delicada cara i la vaig besar. Mai no m'havia sentit tan bé. Vam decidir tornar al ball i vam passar tot el que quedava de nit ballant. Només existíem ella i jo. Des d'aquest dia vam anar quedant sempre que podíem. Van ser els anys més feliços de la meua vida. Ella em feia sentir coses que mai no havia sentit, em feia l'home més feliç. Teníem moltíssima confiança i sabíem que sempre podíem comptar l'un amb l'altre.»

Lavi va acabar la història amb llàgrimes als ulls i em vaig adonar que també jo estava plorant, i així tots. La pèrdua de l'àvia ens havia afectat molt a tots, però seguíem endavant tal com ella hauria volgut. Tant de bo els avis fossin eterns.

Segon Premi Grup D
Emma Correa Fernández
Tordera

MÉS ENLLÀ DE LA VIDA

Un crit. Llums. Sirenes. Amunt, Jana, amunt. Veus. Més sirenes. Jana, sisplau, amunt. M'ho diuen a mi? Dec estar somiant. Tanco els ulls. Jana, no, Jana. Què està passant? Torno a tancar els ulls, només vull dormir. Jana?...

Una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit... Una porta, on em duen? Torno a tancar els ulls, dec estar somiant.

Em desperto. Un dolor, un dolor atroç. Sembla que em clavin deu mil ganivetades. Tracto d'incorporar-me, però no en soc capaç. Què està passant? Per què no puc moure'm? Que algú em tregui d'aquest malson!

No, no és cap somni, el dolor és massa espantós per estar somiant. Calma, pensem, on soc?

Intento obrir els ulls però una llum encegada m'ho impedeix. La remor que hi ha de fons em convida a pensar que estic en un lloc tancat i envoltada de màquines. Sento una olor que feia anys que no sentia. Gairebé no la recordava. Des que el meu marit va deixar la feina no havia tornat a sentir aquella olor de... plàstic i químics. Una olor que em transporta a un ambient de preocupació, de malestar.

Un hospital. Sí, definitivament, soc en un hospital. Mai oblidaré aquella olor de quan ell tornava exhaust de la feina. Des de l'altra punta de la casa se sentia la seva olor d'hores i hores de feina, de cansament, d'un dia dur envoltat de malalts.

"Hola, com ha anat el dia?", em deia. Encara que no pogués carregar el propi pes de la seva ànima, sempre tenia forces per preguntar-m'ho quan entrava a casa. Jo ja feia una hora que l'esperava, encara que molt sovint arribava molt més tard del previst. "Coscs de metges" deia sempre. A mi em sabia greu, però l'entenia. La feina és la feina, pensava, i les vides no se salven soles.

Però estava tan preocupat per salvar la vida dels altres que es va oblidar de parar atenció a la seva pròpia.

Com el trobo a faltar. Com trobo a faltar les seves suaus mans acaronent-me el cap, repassant cadascun dels meus daurats cabells amb els seus dits; la dolçor de les seves abraçades i aquells petons que em recorrien tot el cos.

El necessitava, el necessito. Vull tornar a sentir la seva veu. Vull tornar a aquella gloriosa joventut, quan el temps era el que menys ens preocupava. Per què? Per què te'l vas endur? Per què a ell? Ets injust, no s'ho mereixia, no ens ho mereixíem. Va estar tota la vida operant, tenint cura de l'altra gent i ningú va tenir cura d'ell.

Mai em perdonaré per no haver-ho vist a venir. Sí, el notava més cansat del que solia estar-ho, però vaig pensar que era perquè s'estava fent vell i treballava molt dur. Maleït càncer. Vas venir sense avisar i quan ens en vam adonar ja era massa tard. Te'l vas endur, me'l vas treure de les mans i m'ho vaig quedar mirant, sense poder-hi fer res.

"A tothom li arriba la seva hora", em deia. "No ploris, ens tornarem a veure, jo estaré bé".

No, jo no volia acceptar-ho, no ho podia permetre. Impotència. Sí, aquesta paraula em defineix molt bé. Em sentia impotent i no era capaç ni de pensar en una vida sense ell. A mida que han passat els anys m'hi he hagut d'adaptar per força, però mai perdonaré a la vida, al càncer ni a Déu per haver-me usurpat el meu home.

Encara el trobo a faltar, però em consola recordar que ell deia que estaria bé mentre miro les seves fotos, aquelles que van congelar els nostres moments de felicitat i els retenen amb passió.

Cada dia que passa el sento més a prop, però també em sento més lluny de la meva vida i la meva família, i no vull marxar...

Torno a la realitat un segon i sento una màquina. Està pitant i ho fa cada vegada més de pressa. I si aquesta és la meva hora?

Sento un dolor horrible al pit. Sembla que tingui deu edificis a sobre. Em cremen totes les venes i a cada batec que fa el meu cor el sento gemegar. No puc més, vull marxar, vull anar amb en Joan.

En aquest moment, estic veient tota la meva vida passar per davant.

Veig el pare i la mare. Quant temps feia que no els veia! La mare està jugant amb mi i el pare, com sempre, va amunt i avall traginant eines. Tots dos treballaven com bojos per mantenir la nostra família i alhora ens cuidaven i educaven. La mare era modista, com moltes dones d'aquella època, i també treballava al camp amb el meu pare.

Mireu com l'Enric corre darrere el pare. Sempre l'havia fascinat tota la feina del camp, però era massa petit per fer-la encara. Tot i això, per poc que pogués, ell seguia el pare amunt i avall per si el deixava remenar la terra o cuidar els animals. A mi m'encantava alimentar les vaques i veure com corrien els conills, però la feina del camp mai m'havia cridat de la manera que cridava el meu germà. Despertava en ell un interès i una passió que no havia vist mai en ningú, era al·lucinant. La mare i jo ens passàvem hores jugant i investigant, era una dona molt curiosa i jo ho vaig heretar. Les plantes, els animals i les coses alienes a nosaltres eren per a mi el més interessant i em podia passar dies observant el meu entorn i preguntant a la mare tot el que se m'acudís. Ella sempre tenia la resposta.

El temps gairebé havia esborrat aquella imatge de la meva memòria.

Ara veig la Rosa, la meva gran amiga des de la infància. Hem passat tota una vida juntes i mai no ens hem separat. Quan érem petites, vivíem molt a prop i ens vam fer grans amigues. Es podria dir que és la meva persona. És aquella a qui sempre li ho he explicat tot i mai m'ha fallat. La que ha seguit al meu costat malgrat els obstacles. Una amiga de veritat. I avui dia encara segueixo anant a casa seva a prendre un te sempre que puc.

D'ella sempre recordaré totes les tardes que passàvem amb els nostres germans corrent pels carrers del poble.

Vam anar creixent i va trobar parella de seguida. Anys després jo vaig començar a treballar de modista i vaig conèixer en Joan, de qui em vaig enamorar de seguida. A ell li dec tot. M'ha donat una vida, una família, la felicitat i un amor etern.

Pocs anys després de casar-nos, vam tenir un fill, en Pere. Més tard, va néixer la nostra menudeta, la Maria. Van anar creixent i formant les seves pròpies famílies.

Ara en Pere és un home casat, però sense fills, que treballa de metge, com el seu pare. La seva dona és una gran farmacèutica que

va conèixer a la facultat de medicina, encara que ella mai va exercir de metgessa.

La Maria és una arquitecta que treballa en la construcció d'hotels i el seu marit és un sabater d'aquells "de tota la vida". La seva menuda es diu Rita.

En Joan va morir i, amb la seva mort, jo vaig envellir. En el moment en què va marxar del meu costat, es va endur la meva felicitat i la meva joventut.

Aquestes imatges són molt tendres. No vull que aquest moment acabi. Els meus records són un tresor, són el que em mantenen viva, són els que fan que tingui una raó per viure i per seguir lluitant. Ells i la meva petitona, la Rita.

La meva neta va ser el millor que la vida em va donar després que en Joan morís. Ella em va retornar la joventut i la força, va ser com tornar a ser mare.

Aquestes llargues tardes d'hivern que hem passat a la vora del foc explicant-nos històries i menjant xocolata. Recollir-la d'escola i anar a jugar al parc. Dibuixar amb ella a la terrassa de casa. Tot això, m'ha fet ser qui soc ara.

Que maco és estimar. Crec que és el que més he fet en aquesta vida, estimar. He estimat els meus pares, els meus amics, els meus avis, els meus mestres, el meu etern Joan... Estimo els meus fills i la meva neta. He estimat a tothom qui ho mereixia, i m'he estimat a mi mateixa.

Em sento plena, em sento completada, sento que és hora de posar punt i final a aquesta vida que tant he gaudit. Crec que sí, és la meva hora.

Però tinc por, tinc por del que hi pugui haver a l'altra banda. Tinc por d'estar sola, de patir. Què passarà?

Als llibres diuen que és un paradís, que allà em podré trobar amb aquells que han marxat, que tindrè tot el que necessiti. Sembla que allà no hi haurà preocupacions, ni problemes, i que seré molt feliç.

Però, de veritat hi ha un més enllà? I si hi és, és tan idíl·lic com sembla?

No ho sé, i no sé què se'n farà de mi. Però sí que sé que vull marxar, vull deixar enrere aquesta vida amb la qual ja no puc i vull tornar a estar entre els braços dels qui més estimo, siguin on

siguin. Vull tenir cura dels meus des de dalt com ho han fet amb mi els que ja hi eren des de fa temps. Ja és hora que abandoni aquest món que últimament em pesa més del que m'omple. Vull morir per poder viure.

Altres cop sento veus, però em costa reconèixer-les. Maria, filla, deixa de plorar. No tens perquè amoïnar-te, tot anirà bé. Jo cada vegada em sento millor, ja no noto el dolor. Que bé, s'està acabant. S'està acabant el patiment. Segueixo sense poder respirar però em sento més viva que mai.

A la llunyania veig una llum blanca que es va acostant. Deu ser "La Llum"? Pensava que era un mite, però no, l'estic veient. Sempre m'havien dit que no hi havia res després de la vida, que tot eren mentides per fer la mort menys temuda per

nosaltres. Però jo ja no temo la mort, ja no tinc por de marxar. És la meva hora, la meva hora de creuar a l'altra banda, l'hora de retrobar-me amb en Joan, de deixar aquest món enrere i amb ell tot el patiment. Ara em toca creuar, com deu ser? No ho sé, però cada vegada em sento millor i més decidida.

Maria, Pere, Rita, Rosa, no patiu per mi. Us estaré cuidant des de més amunt. No us oblidaré, no ho feu vosaltres, sisplau. Sé que és dur haver de deixar-me anar, però ja no hi podeu fer res. El meu record perdurarà en vosaltres; aferreu-vos a ell i camineu endavant. Algun dia, espero que llunyà, ens tornarem a veure. Adéu.

Ja no tinc son, ni dolor, ni angonya. La llum es va apagant, i amb ella, jo. Soc lliure. Més enllà de la vida, més enllà de la mort, ara puc viure.

Primer Premi Grup E
Maite Castillejos Klomp
Sant Andreu de Llavaneres

LA FELICITAT EN POTS DE VIDRE

Al cartell posava: “Felicitat! Es Ven en Pots de Vidre! Truca Avui!” i a sota del text hi havia un número de telèfon.

Caminava cap a casa després d’un llarg i esgotador dia de feina quan vaig fer un cop d’ull al paper enganxat en un vell pal de telèfon. Li vaig fer una foto pensant que era divertit.

En arribar a casa tenia pensat ensenyar-li a la meva dona, però em vaig quedar atrapat fent les tasques de casa i me’n vaig oblidar—sopar, plats, rentar la roba, posar la meva filla al llit i recollir les seves joguines que havia deixat a la sala d’estar—, cada nit era la mateixa rutina.

L’endemà, em vaig despertar al costat de la meva dona. Jo sempre m’havia d’aixecar abans que ella per la meva feina, així que em vaig preparar tranquil·lament per al dia i vaig sortir per la porta.

A la feina, estava actualitzant l’últim informe de despeses de l’empresa. La majoria de dies eren similars a aquest. Bàsicament em pagaven per estar davant d’un ordinador durant nou hores al dia i introduir un parell de números en un full de càlcul. Vaig acabar la feina molt ràpidament, així que vaig decidir sortir d’hora de l’oficina; també hi va ajudar que fos divendres i molta gent sortís abans d’hora a finals de setmana.

Tornant a casa, estava pensant en què s’havia convertit la meva vida. Això ho feia sovint. Quan era jove sempre volia viatjar. Volia agafar el cotxe i conduir per tot el país o anar amb la motxilla per Europa. Llavors vaig conèixer la Carla. No pensis malament, l’estimava, la Carla. Vull dir, encara ho faig. Però ja no tenim aquella química. Quan coneixes algú i comences una relació, tant si és volent com si no, alguns dels teus plans personals s’han de posar en espera. Després, aquesta relació es converteix en matrimoni, i després tens un bebè, has de matricular la teva filla en una

escola bressol, després hauràs d'aconseguir una feina més ben remunerada i treballar més hores i bla, bla, bla.

No estic intentant autocompadir-me. Només dic que no estava del tot satisfet amb la meua vida. No m'hauria referit a mi mateix com una persona feliç.

Mentre feia el mateix recorregut de cada dia entre casa meua i la meua feina, vaig passar per davant del mateix cartell pel qual havia passat el dia anterior. No sé per què, de debò, però vaig decidir trucar-hi. Vaig pensar que devia ser una broma. Potser algú només diu: "T'estimo!" i penja. O potser és una línia d'un treballador sexual. No tenia ni idea de què esperar.

Vaig trucar-hi. Només va sonar una vegada abans que algú contestés.

—Hola? —va dir una dona.

—Mmm, hola, estic trucant pel vostre cartell? El vostre anunci?

—Oh, impressionant —va dir ella amb calma—. Quan vol venir a recollir-ho?

—Recollir què?

—El pot... —va dir ella, com si fos la cosa més evident del món.

—Oh, és clar, mmm... —em vaig adonar llavors que havia deixat la feina abans d'hora sense dir-li-ho a la Carla, així que podia anar a recollir-ho ara i ella no se n'assabentaria—. Què és, exactament, el que està venent?

—Li ho acabo de dir. És la felicitat. En un pot de vidre. Com deia el cartell. La felicitat es manté millor en els pots de vidre. Són més duradors que, per exemple, una bossa de plàstic.

—Vaja, d'acord. Ens hem de trobar en algun lloc?

—Efectivament. Quedem en un lloc públic, no fos cas que vostè resulti ser un personatge espantós o alguna cosa similar.

El lloc públic on vam decidir quedar era un aparcament d'Starbucks.

Ara, no pensava que realment anés a comprar un pot de felicitat o qualsevol cosa. Estava segur en un 99% que em vendria drogues. Potser el pot tindria heroïna. Recordo pensar: "Oh, no, «la felicitat» és probablement un sobrenom per a alguna droga. Què passa si ella és policia? Seré arrestat?".

Però alguna cosa dins meu em va dir que continués caminant, i és el que vaig fer.

Vaig quedar-me a fora i li vaig enviar un missatge.

Jo: Soc aquí.

Ella: Genial. Arribo en un no res.

Jo: Quin cotxe condueix?

Ella: Un BMW vermell.

I just quan va entrar el seu últim missatge, la vaig veure. Va aparcar en un lloc no gaire lluny d'on jo estava. Vaig veure que no hi havia ningú més al cotxe, cosa que va fer que un segrest no fos una opció. Va obrir la porta i es va plantar al paviment, mirant al seu voltant fins que els seus ulls es van trobar amb els meus. Li vaig fer un petit gest de reconeixement. Ella simplement va respondre agitant la mà, fent gestos perquè m'apropés al cotxe, així que ho vaig fer.

Era jove, potser tenia uns vint-i-cinc anys, amb els cabells arrissats i daurats. La seva pell era pàl·lida i contrastava amb la roba negra que duia. Vaig pensar que s'assemblava a la bruixa Glinda d'*El màgic d'Oz*, que s'havia posat la roba de la bruixa malvada.

—Fa un dia esplèndid —va dir ella com a salutació.

—Oh, sí. Realment no hi havia parat atenció.

—Vostè és qui va trucar pel pot de vidre, no?

—Sí, soc jo.

—Genial, bé, aquí el té.

Em va lliurar un flascó de vidre molt petit. No devia fer més de dos centímetres d'alçada. A l'interior hi havia una llum. No una bombeta, només la llum. Era com si algú hagués embotellat el sol. Brillava fins i tot a la llum de la tarda. Semblava un sol minúscul o un petit univers existent

en aquesta petita casa amb parets de cristall. L'admirava sense intentar amagar l'entusiasme a la meua cara.

—És *xulo*, oi?

—Què... què és?

—Crec que ja m'ho ha preguntat almenys tres vegades diferents.

La meva resposta continua sent la mateixa. És felicitat. Felicitat en un pot de vidre.

—Què faig amb això?

—Guardi'l —va dir simplement—, si tingués problemes, envii'm un missatge—. Va començar a pujar al seu cotxe.

—Esperi! —vaig dir—. Creia que ho venia, això? Quant val?

—No es preocupi, home —va dir amb un somriure—. Ho pagarà.

Ella va tancar la porta i va marxar. Què dimonis acabava de passar? Què tenia a la mà? Vaig tornar a observar el pot, la seva brillantor era realment fascinant. Me'l vaig ficar a la butxaca i vaig veure lleugerament la seva resplendor a través dels meu pantalons. Vaig començar a caminar cap a casa.

El que havia començat com un bonic dia assolellat, ràpidament es va convertir en un dia plujós amb núvols envoltant el cel. No estava previst que ploqués, si no hauria agafat l'autobús o el metro per anar a treballar aquell dia. Vaig trotar cap a casa intentant no quedar massa moll. Finalment, vaig trobar refugi un cop vaig arribar al meu edifici.

Vaig pujar fins a la meua porta i em vaig adonar que ja no tenia la clau. *Merda, no em puc creure que l'hagi tornat a perdre, vaig pensar.*

Vaig trucar a la porta i vaig dir amb veu lleugera:

—*Carinyo*, soc jo, no sé què ha passat amb la meua clau —vaig sentir que es va desbloquejar la porta des de l'altra banda.

Quan es va obrir la porta, em va rebre un home gran i gras, amb els cabells greixosos, i em va dir:

—Crec que s'ha equivocat de porta.

—Oh! —vaig dir, desorientat—. Culpa meua, perdó, que tingui un bon dia.

Va fer una rialla mentre tancava la porta. Apartament número 33.

Sé que aquell era el meu apartament. Sé que ho era. Ja fa cinc anys que soc a l'apartament 33. Però *allò* no era el meu pis. Del que podia veure per dins, tots els mobles eren diferents, estava pintat d'un color diferent, estava tot malament. Tenia la sensació que m'havia donat un cop al cap i que estava drogat. En aquell moment, res tenia sentit.

Vaig treure el telèfon per trucar a la Carla perquè em pogués calmar i dir-me que només m'havia confós. Però el seu contacte no estava al meu telèfon. De fet, no hi havia res al meu telèfon. No tenia missatges amb ella. No hi havia trucades anteriors. No hi havia imatges. Era com si el meu telèfon s'hagués restablert a la configuració de fàbrica. D'alguna manera, aquella noia va canviar el meu telèfon per un altre quan no mirava? Hauria marcat el número de la Carla manualment, però no el recordava del tot. Abans me'l sabia de memòria, però ja no. Havia de tornar a l'oficina, tenia tots els meus contactes guardats a l'ordinador de la feina.

Com que encara plovia, vaig pujar al bus a la parada que tenia just davant de l'apartament. Mentre tornava al meu despatx em mirava tota l'estona les sabates molles, preguntant-me què dimonis estava passant.

Tenim accés amb targeta al nostre edifici, de manera que només hi pot accedir personal autoritzat. Sempre guardo la targeta d'accés a la cartera, sempre. Però, sorpresa, sorpresa: no hi era. Vaig trucar a l'altaveu que teníem per als convidats amb cites prèvies o per als empleats com a mesura de seguretat en cas que algú perdés o oblidés la seva targeta.

BZZZ

—Hola, soc en Tomàs, dec haver perdut la targeta. El meu número d'empleat és... —em vaig quedar en blanc.

Es va sentir una veu a través de l'interfon:

—Tomàs? S'ha tallat, quin és el teu número d'empleat?

—Mmm, no me'n recordo, jo...

—Cap problema, només digues el teu nom, cognom i el teu departament.

—Mmm, finances. Estic a finances. El meu nom és Tomàs Coll. Uns trenta segons després, l'home em va tornar a parlar.

—No tenim cap Tomàs Coll treballant en aquest edifici. Tenies una cita amb algú?

Vaig retrocedir amb sorpresa, gairebé caic a terra. Feia una o dues hores que havia estat a la oficina. Què em passava? Em sentia com si patís Alzheimer però passant per totes les etapes en un mateix dia. Em vaig mirar fixament les mans, insegur d'estar al cos correcte. Sentia que el món que m'envoltava es desintegrava. No en

tenia el control, només estava a l'interior del cap d'algú, veient el món a través dels seus ulls.

Tot seguit, em va arribar un missatge. Vaig reconèixer el número immediatament, era aquella noia. Aquella que em va donar el pot. Jo ho havia oblidat tot fins que vaig veure el seu missatge.

Ella: Ei, com va?

Vaig mirar el telèfon, atordit. Em va molestar que fos tan indiferent. *Ella* sabia el que passava. *Ella* ho havia fet d'alguna manera.

Jo: Què dimonis m'has fet?

Ella: El pitjor encara ha d'arribar.

Estava a punt de destruir el meu telèfon de ràbia. Vaig treure el pot de la butxaca. No havia canviat, seguia igual de brillant.

—Què collons has fet! —vaig cridar-li al pot, adonant-me que probablement semblava un llunàtic.

Mentre mirava el seu vidre brillant, em vaig adonar d'alguna cosa. Ja no sabia com era la cara de la meva dona. Sabia el seu nom. Bé, sé que començava amb una K, o potser una C. No la podia imaginar al meu cap.

Sabia que tenia una dona. Ho sabia. Sí, perquè tenia una filla. Tenia una dona i una filla. Senzillament, no recordava les seves cares, ni els noms, ni els aniversaris, ni els records que tenia amb elles.

Sé que existien. Van existir. Les acabava de veure aquell matí, no? No recordava el seu aspecte ni la seva olor. Quina va ser la nostra primera cita? Ens vam casar, no? I el nostre primer petó? O la meva filla, o era el meu fill? Potser ni tan sols tenia un fill. Però la meva dona, o la meva xicota, era real. Sabia que era real. El pensament m'estava matant. No la podia veure al meu cap. No recordava ni un sol fet.

Estava a fora del mateix edifici, però no sabia per què hi era. Hi vaig treballar? He de treballar en algun lloc. La pluja anava acompanyada d'un vent fred, ara. Em batia la cara, i em punxava el nas i les galtes. Volia tornar a casa. Volia estar amb ella. Volia estar càlid. Volia entrar a la meva feina de merda que em permetia tenir un sostre. Ho volia tot. Em vaig anar xopant. Em sentia miserable. No recordava els meus pares ni la meva infantesa. Tenia amics? Per què estava sota la pluja?

Em vaig mirar la mà. Encara hi tenia el pot. L'únic record de tota la meua vida que tenia era concretament aquella noia que me l'havia donat dient-me que era felicitat. Però no va aportar felicitat. Va provocar dolor. Va portar patiment. Jo em sentia més miserable en aquell moment que mai.

Em va sonar el telèfon:

Trenca el pot, Tomàs.

Em vaig mirar l'altra mà. Al capvespre i amb el cel plujós, juro que el pot va resplendir més brillant que qualsevol llum de carrer que hi havia a prop. No el vaig trencar perquè seguís les seves instruccions. El vaig trencar perquè estava enfadat. El vaig trencar perquè estava molest. Necessitava un alliberament. Vaig aixecar el braç per sobre del meu cap, i amb un moviment ràpid el vaig llençar a terra i el vaig aixafar amb els peus.

Aquell aire fosc i fred que acompanyava la pluja s'escampava com si fos l'ona de xoc d'una bomba que s'apagués, i jo estava a l'epicentre. Vaig veure que la llum càlida i groga de dins del pot s'estenia ràpidament per terra i pujava cap al cel. Era com si estigués veient com s'estava creant l'inici de l'univers, com si Déu només hagués fet espetegar els dits i digués: "Que es faci la llum". Semblava que m'hagués sumit. Ja no podia veure carrer, ni pluja, ni res de fosc. Vaig sentir com si estigués caient en una estrella que anava més ràpid que la velocitat de la llum. Tenia la sensació d'estar davant d'un foc durant una freda nit d'hivern, i aquella calor cobria cada centímetre del meu cos.

I després vaig parpellejar.

De seguida vaig sentir els llençols sota meu i la meua esquena tot just tocant la de la meua dona. Vaig mirar per la finestra. La llum del matí entrava pel vidre i em brillava a la cara.

Em vaig quedar al llit i vaig agafar el telèfon. Era divendres al matí. Tenia un missatge:

Avisa'm si mai necessites un altre pot :)

Vaig trucar a la feina per dir que estava malalt. Vaig entrar de puntetes a l'habitació de la meua filla, la vaig saludar amb un petó i li vaig dir que avui no hauria d'anar a l'escola. Passaríem un dia en família. Va somriure i va estirar els braços amb un badall abans d'arraulir-se i tornar-se a adormir.

Vaig tornar al llit i vaig abraçar fortament la meva dona. No la vaig deixar anar durant hores. La nostra filla va entrar a l'habitació i finalment ens va despertar: va saltar al llit i va cridar perquè ens despertéssim. Ahir potser ho hauria trobat molest. Ahir potser hauria trobat moltes coses molestes o monòtones.

Però avui no. Avui l'he agafat i l'he posada entre la Carla i jo. Avui seria un dia perfecte. Avui, seria feliç.

Segon Premi Grup E
Neus Fernández Benito
Argentona

LA DONA QUE VOLIA VOLAR

A la Marta no li agradaven els coloms.

Es passava les hores contemplant amb ulls boirosos com picotejaven les colometes, com les perseguïen amb les seves ales esteses, com refilaven amb els seus colls voluminosos. Ells intentaven seduir-les amb el seu refilar, i després dominar-les amb la fúria dels seus becs i ales, impedit que alcessin el vol. I per això la Marta els odiava. Aquell dia no va ser una excepció. Els va observar fins que la llum va començar a minvar. Va allargar una mica el comiat, contemplant els vius colors de l'ocàs, i es disposava a recollir les bosses de la compra per tornar a casa quan una figura tapà el seu camp de visió.

—Marta! —exclamà una veu.

—Elisenda! —contestà la Marta, fent-li dos petons a la seva vella amiga.

—Precisament l'altre dia parlava amb les altres que estàs completament desapareguda del mapa. Hem de fer un cafè i posar-nos al dia! De fet, conec un lloc aquí al costat que està la mar de bé.

—Potser ho hauríem de deixar per un altre dia, és una mica tard...
—feu ella, mirant l'hora.

—I ara! Si encara és aviat —digué ella rient, i l'estirà del braç.

La va conduir fins a una cafeteria tranquil·la i ben il·luminada. Es van asseure l'una davant de l'altra, en una taula d'àlber blanca, sota el verd humit d'una falguera. L'Elisenda va demanar dos cafès i no van trigar a aparèixer davant seu, fumejants i coberts d'una espuma blanca cremosa.

L'Elisenda no va trigar a començar a parlar i a parlar, però la Marta no l'escoltava. No parava de donar cops d'ull ansiosos al seu telèfon mòbil. A cada minut que passava el cor li batejava amb més

força. Intentava concentrar-se en els llavis de la seva amiga, però dins del seu cap hi tamborinaven les agulles d'un rellotge. Cada cop el rostre d'ella es difuminava més i més davant dels seus ulls, conscient de la suor freda que la cobria, fins que un gest sobtat la rescatà de l'esbalaïment.

—Quin braçalet més bonic! —digué l'Elisenda, i l'agafà del canell per veure'l millor. Aquell gest va fer que la seva samarreta s'arremangués, deixant durant uns instants al descobert un escampall violeta. La Marta retirà el braç amb brusquedat.

—Sí, me'l va regalar en Joan —va dir la Marta amb la veueta fina, trencant l'afilat silenci que es va estendre sobre les dues dones—. Pel nostre aniversari, vam fer cinc anys. És de diamants, saps? —intentà afegir amb veu animada, però se li va esquarterar a l'últim instant. El llarg xarrup que va fer del cafè amb mans tremoloses delatava el seu nerviosisme. L'Elisenda la seguia observant fixament amb els ulls ben oberts, sense veu, muda. Fins que va pronunciar unes paraules que ella no podria oblidar mai.

—Tu et mereixes alguna cosa millor, Marta —digué amb ulls brillants.

Aquelles paraules la van colpejar més fort que qualsevol cop que hagués rebut a la seva vida. Parpellejà un parell de vegades per detenir l'aigua que amenaçava de relliscar-li per la pell, retornant-la dins la nineta. S'acomiadà ràpidament de la seva amiga i avançà a pas lleuger amb les bosses de la compra i un nus a la gola que amenaçava d'ofegar-la.

Quan la Marta va arribar a casa el seu marit ja havia tornat de la feina. No va venir a rebre-la amb petons, com feia quan estava de bon humor. Això era un mal senyal. Aquesta vegada la contemplava des de la butaca, arraulit entre les ombres.

—On has estat? —preguntà sense aixecar-se—. Has trigat molt. És estrany, no sols
venir tan tard.

—He anat a comprar alguna cosa al mercat —digué ella tancant la porta. Va mirar el rellotge. Tot just passaven alguns minuts de les set—. Jo crec que no és pas tard, he tornat a la mateixa hora de sempre.

—Així que al mercat... —pronuncià amb to neutre. Es va fer una pausa—.

T'agrada molt anar-hi. Amb qui et veus cada vegada que hi vas, Marta?

—Amb ningú, vida, ja ho saps —contestà la Marta, evitant la seva mirada. Li feia por descobrir el que hi trobaria en ella. En Joan es va acostar lentament a la seva esposa i va aspirar l'olor del seu coll.

—Doncs a mi em sembla que fas olor d'home. Sé que m'estàs mentint —la Marta va ignorar les seves paraules, dirigint-se a la cuina. En Joan la va seguir—. Llavors avui no has parlat amb ningú? —va insistir de nou, aparentant indiferència. No obstant això, ella intuïa el perill.

—Només amb l'Elisenda. La meva amiga, te'n recordes? M'ha insistit de prendre un cafè i no li he pogut dir que no —digué, empassant saliva.

—L'Elisenda —pronuncià lentament. Se li va inflar la vena del front i el seu rostre es va congestionar per la ira—. Meuca! Segur que has quedat amb algun amiguete teu, oi? Ja ni fer la compra pots, que has d'estar coquetejant amb tothom —cridà, i li va escopir a la cara, els ulls brillant amb ira. La va agafar del coll amb força, afogant-la—. No tornaràs a quedar amb ningú més sense preguntar-m'ho abans. Més val que m'ho prometis.

—T'ho prometo... —digué la dona com va poder, el seu rostre pàl·lid, els seus ulls dilatats per la por—. Si us plau Joan, em fas mal...

—Més mal em fas tu a mi —digué ell, deixant-la anar de mala manera. L'empenta li va fer donar-se un cop amb el pom de la porta, i el dolor li va recórrer la pell com el foc. Ell tan sols la va mirar amb repugnància—. Això, posa't a plorar. El que hauria d'estar plorant soc jo, que tinc una dona que m'és infidel. Ves, que és l'únic que saps fer, anar-te'n, en comptes de parlar les coses.

—Haig d'anar a fer el sopar, Joan —murmurà amb veu tremolosa; el coll encara li cremava. Va sentir com ell seguia queixant-se d'ella mentre s'allunyava.

La Marta se'n va anar a plorar a la cuina, en silenci. Va treure les coses de les bosses de la compra i va intentar posar-les a l'armari,

però les mans li tremolaven. La visió se li va ennuvol·lar, les llàgrimes pugnant per sortir. Va contemplar el seu reflex a la finestra. A fora s'estava fent fosc, i la llum blanca de la cuina feia del vidre un mirall. Aquella cara estranya que la contemplava des del vidre no semblava la seva, amb aquells ulls enfonsats i les ulleres gravades sobre la pell. Les llàgrimes van relliscar per aquell càndid rostre, de pal·lidesa lletosa i ombres grises. Va estendre les mans davant seu, buscant ajuda. Però no hi havia ningú per subjectar-la. Un xiscle pesat volia sortir de la seva gola, però l'esgarrapà per dins fins a deixar-la muda. Les aranyes blanques que eren les seves mans van esquinçar les galtes sense color. I es va deixar caure, sola, més sola que mai. El cos era una gàbia feixuga que ja no podia sostenir.

Illavors, per primer cop en molt de temps, es va veure a si mateixa. Va veure el buit dels seus ulls, ple d'agulles negres. Va veure, entre les llàgrimes brillants que li queien per les galtes, com li havien tret tota l'aigua de dins fins a deixar-la mústiga, seca, moribunda. I ella sabia que un cop la llum dels seus ulls deixés de brillar, per més que caminés, mengés o dormís, ja no tindria vida més enllà de ser una petxina fràgil i inservible. Sabia que en un futur no gaire llunyà els seus ulls es tornarien grisos, cecs, i nidarien els cucs en les seves entranyes. I ja res d'ella quedaria en el món, excepte una bola de carn ocultant-se per les cantonades, fent-se cada vegada més petita i petita, fins a evaporar-se sota el foc de la indiferència mundana. Sabia que les garlandes afilades li oprimirien el pit, estripant, esquinçant, dormint en aquella pell que una vegada va ser viva i suau. Perquè ella sabia que el que més pesava no era la mort, sinó la vida.

I va sentir, molt endins, una veueta que li va dir que allò no era just. Va recordar les paraules de la seva amiga, dites amb uns ulls inundats per la pena: «Tu et mereixes alguna cosa millor».

La Marta va contemplar l'armari que tenia al davant. Hi havia lleixiu, mortífer, però d'olor reconeixible. La seva mirada va passar d'un producte a un altre fins que es va aturar en un que era inconfusible: mata-rates. El va contemplar i contemplar el que li va semblar una eternitat, fins que va sentir que tot el pes del món sobre de les seves espatlles desapareixia.

Va començar a actuar, de manera maquinal, esforçada. Realitzar coses sempre calmava un dolor que anava més enllà de les taques

lilosos que s'escampaven pel seu cos. Va començar a fer el sofregit. Hi afegí llorer i hi tirà les lleties. Després aigua. Després xoriço. I, finalment, amb mans tremoloses i prement el llavi, el mata-rates. No sabia quina dosi seria la correcta, així que hi tirà tot el seu contingut. Va remenar i remenar a foc lent fins que quedà homogeni. Hi tirà molt de pebre i ho deixà a foc lent.

S'acostà lentament a la sala d'estar, i es va asseure a la punta del sofà més allunyada de la butaca del seu marit. El mirà de reüll, temerosa, tensa. Ell estava mirant el seu programa de televisió preferit, rient de manera escandalosa i estrident, mostrant les seva renglera de dents desiguals. Com era habitual, tenia un cigarret entre els llavis. Des que el va conèixer els seus petons sempre havien tingut gust de nicotina. El fum que sortia de la seva boca, ondulant-se fins a formar un núvol, semblava un abisme insondable entre ells dos. A ella aquells núvols sempre li havien recordat la calma, la calma que precedia la tempesta. Llavors van arribar els anuncis, i ell deixà d'ignorar-la.

—Què mires? —digué amb aspresa.

—No res.

—Trigarà gaire el sopar, o també ho he de fer jo, això?

—Ja està fet, esperava que em diguessis si tenies gana.

Ell començà a remugar i s'assegué al seu lloc de la taula, el que oferia un millor angle de la televisió. La Marta anà a la cuina i començà a servir el sopar.

—Aquella dona si que té uns bons malucs, com m'agradaria dormir-hi entremig —digué absort, amb la mirada lasciva dirigida al televisor. La Marta es va asseure al seu costat sense dir res. Esperà que ell prengués el primer mos, com feia sempre.

—Té un gust massa fort —digué, arrufant les celles, sense mirar-la.

—Em dec haver passat amb el pebre, ho sento —s'excusà nerviosament, amb una gota de suor freda que li va recórrer la nuca—. Com que sempre em dius que queda massa suau...

Però ell l'ignorà.

—Si és que jo ja ho sabia, que si vols una cosa ben feta l'has de fer tu mateix. Ni el menjar, sap fer, ni el menjar. Com detesto la inutilitat d'algunes persones —digué per ell mateix entre ganyotes

de fàstic. Tanmateix, mos a mos, i entre rialles estridents, ulls fixos al televisor i boca oberta, s'acabà l'abundant plat en un moment. Ella l'observava de fit a fit.

—No penses menjar res? —preguntà finalment, mirant-la de dalt a baix de manera mordaç.

—No, ja he picat mentre cuinava i no tinc gaire gana.

—Així de seca estàs. Una bona dona ha de tenir un cul com més gran mill... —però la frase va quedar interrompuda per una tos que el sacsejà. Ella el mirà amb astorament—. No sé què em passa —digué tot vermell, sufocat.

—Deus haver menjat les lleties massa ràpid i no les deus haver paït gaire bé. Vols que et porti un cafè per fer-ho baixar tot? —li preguntà suaument mentre li fregava l'espatlla.

—Sí, sí —digué amb un gest de la mà, apartant-la.

Ella es tancà a la cuina. Al cafè hi posà un deix de metanol.

Aquella nit en Joan va menjar el seu últim sopar. I quan la Marta va veure brollar de la seva boca escuma i la llum apagar-se dels seus ulls, va sentir que, tot i la llarga condemna que s'estenia davant seu, per fi era lliure.

Primer Premi Grup F
Joan Mayans Planells
Arenys de Munt

PENSA UN DESIG

–Pensa un desig!

La Clara aixeca els seus grans ulls nets i marrons i somriu a son pare.

–Va, Clara, un desig ben gros! –reforça la iaia, somrient i expectant, com si el desenllaç d’aquell moment amagués realment un misteri impenetrable.

La Clara, embolicada en un vestit groc llampant, de nena de diumenge, agafa aire i fa com qui pensa un desig.

La Maria se la mira amb una mirada il·legible. Com mira una mare quan la seva filla única i preciosa és a punt de bufar un número ‘9’ i enfilars l’últim dels seus anys d’un sol dígit. Que gran que està, la Clara. Que guapa. Que alta. Que bona nena se la veu. Tot són elogis per a la Clara, sempre. Tots tenen raó. La Clara és una nena dolça, atenta i meravellosa.

La Maria no ho diu a ningú, però sovint dubta que ella hagi tingut gaire cosa a veure amb aquest prodigi infantil. Li agradaria pensar que ha estat cosa d’ella, que han estat la seva educació i la seva influència els que han fet de sa filla el projecte de persona perfecta que ara pren aire i es disposa a bufar l’espelma del seu últim pastís d’un sol dígit. Una nena perfecta hauria de ser la prova d’una mare que ha fet bé la seva feina? És la Clara la prova del seu èxit? Tant de bo s’ho cregués. Tant de bo fos capaç de trobar prou arguments per dir-se a ella mateixa que sí, que havia fet una feina fantàstica, que la Clara era el seu gran triomf.

Però no sap fer-ho.

Qui sap d’on surt, aquesta nena, amb la seva cua tibada i perfecta, sense cap pèl fora de lloc. Qui sap per què les seves dents creixen rectes i en filera, preparades per somriure beatíficament a qualsevol altra persona. Qui sap quan ha après a tallar-se ella

mateixa les ungles, quan ha agafat l'hàbit de rentar-se les dents amb tanta regularitat i cura o quan va començar a plegar-se i desarse ella mateixa la roba. Se suposa que hauria d'haver estat ella, la mare, qui l'hagués empès fins a aconseguir tot allò. Però, en la Clara, l'educació i la responsabilitat sembla que sorgeixin per generació espontània. La seva obediència és infinita. Avui mateix li ha fet posar un vestit groc cridaner i infantil pensant que ella s'hi oposaria. Que protestaria una mica. I res. Ha semblat que li fes il·lusió i tot. Se l'ha posat i després ha anat a ensenyar-l'hi, tota cofoia. La nena encantadora que recol·lecta felicitacions. Quina nena més guapa/neta/educada/amable/endreçada. I la Maria fa que sí amb el cap, trobant a faltar alguna rebequeria de tant en tant, desitjant que arribi el dia que potser algú se'n queixi, que li diguin que li ha pres l'estoig a algú, que ha pegat a algun nen més petit, que... el que sigui... Quelcom que la faci més fràgil i imperfecta. Quelcom que l'apropi a ella.

L'espelma té cercles de colors que s'alternen sobre el tronc del número 9. Té també dos ulls, a la part superior, que s'estan començant a fondre per la proximitat amb la flama encesa, que balla inquieta. El pastís és un rectangle revestit de sucre glacé tintat de colors. Una Ladybug enorme fa una acrobàcia a la seva cara superior. El pastís l'ha dut el pare, del Mercadona. A la Clara ja no li agrada massa, la Ladybug. Però no n'ha dit res. Que son pare no estigui al corrent de l'evolució dels seus gustos no és culpa d'ell. Així que el pastís ja li està bé. Per això ha fet un xiscle de sorpresa quan l'ha vist i ha abraçat son pare, com si li hagués regalat la Lluna, i no un pa de pessic industrial empastifat de sucre artificial de dotze euros. "No hi ha res més lleig que ser desagraït", sol dir la iaia. La Clara ho practica religiosament. Son pare se l'ha cregut i ha gaudit de l'instant. Poques coses poden omplir més un pare que un xiscle, una abraçada i un somriure de la seva filla. Quan la desfeien, l'abraçada, ell se sentia un bon pare i ella, una bona filla. Gràcies, papa. De res, Clara. Gràcies, Mercadona.

La Clara reté l'aire dins els pulmons i creua una mirada amb sa mare. Els ulls es troben per sobre de la taula i del pastís i sobrevolen els caps de les persones que es multipliquen entre elles dues. Ni mare ni filla saben com interpretar la mirada que veuen en l'altra. La Maria albira una sospita en els ulls de la nena. Pot ser que ho

sàpiga? Pot ser que, entre els seus poders màgics, també sàpiga llegir la ment? I la Clara veu una preocupació fonda i greu en els ulls de sa mare, com si en comptes de preparar-se per aplaudir la seva bufada, estigués a punt d'arrencar a plorar.

Un desig.

Pensa un desig, li diuen.

Té clar el seu desig. És poc de nena, segurament. N'ha de tenir un altre preparat, per si ha de revelar-lo o parlar-ne amb algú. Dirà que un cap de setmana al càmping, com van fer fa dos anys. Però no és aquest, el seu desig. Al càmping es va avorrir una mica, de fet. Massa gent i massa brutícia pel seu gust. El seu desig de debò és impropri d'una nena de nou anys. Però cadascú desitja el que vol, no? La Clara bufarà desitjant una cosa ben concreta: que res no canviï.

Perquè sap que tot és precari. Com a cals Segarra, que van tenir un accident amb el cotxe i l'Èric, el seu company de classe, ja fa dos mesos que no ve a l'escola. O com a cals Sunyer, que el pare de la Laia va marxar de casa i ara només el veu un cap de setmana de cada dos i, diu la Laia, sempre està trist i nerviós, son pare. I sa mare de vegades li fa unes festes exagerades i altres vegades, els caps de setmana, fa unes migdiades tan llargues que la Laia comença a preocupar-se'n. Tot és precari. Tot pot canviar d'un dia per l'altre.

La Clara no pateix per son pare. Son pare és un home ferm i distant. No s'hi pot comptar massa, és cert, però, com que odia els canvis, no serà per ell que res canviï. En canvi, sa mare porta un temps estranya. Com si estigués cansada, però no cansada de fer res, sinó cansada de ser qui és. Alguns cops sospita que està enfadada amb ella i aleshores s'esforça encara més a fer-ho tot bé, a ajudar-la, a plegar-se ella mateixa la roba i treure-li feina. Però no sembla que ella ho valori, això. Sospita que li passa alguna cosa que no encerta a ubicar. Per això desitja que res no canviï. Que l'any que ve només hi hagi un número diferent, fonent-se sobre el pastís, encara que torni a ser de la bleda de la Ladybug i hagi de dur un altre vestit, morat, o beix, o rosa, o de qualsevol altre color encara més horrorós que el groc Pokémon aquest que du avui.

La Maria conté la respiració, s'espipella els dits i fa rebotar un taló al terra. Tot sense adonar-se'n. Tot sense deixar de mirar el gest de concentració de la Clara, que pensa un desig. El darrer cop que li va tocar a ella bufar l'espelma, també va dubtar per un segon. No perquè no tingués clar el seu desig. El tenia claríssim. No. El dubte va venir de la possibilitat que es complís. Potser no els formularíem igual, els desitjos, si penséssim que realment es poden complir. Potser demanaríem coses més importants. La pau al món. Cases per als sensesostre. La cura del càncer o del coronavirus. Però no: la gent demana regals, vacances o dies a l'Illa Fantasia. Què va demanar ella? Quelcom tan simple com un verb en infinitiu: marxar.

Per què vol marxar, la Maria? La mare vol marxar perquè no pot més. Perquè s'ofega entre les parets d'aquella casa impol·luta. S'ofega en aquell rol de dona abnegada, a qui tothom dona per descomptada. Tantes coses com fa i com en són, totes, de prescindibles. Què passaria si desaparegués? La resposta no pot ser més tràgica: segurament res. I, no obstant això, s'angoixa sota tantes tasques i obligacions. I s'angoixa encara més sota tanta, tantíssima, invisibilitat. És com si s'hagués convertit en algú transparent. Com si quan la gent mira cap a ella, en realitat, hi veiés a través. Mai ha estat massa cosa, és cert. Sempre ha estat quelcom en funció dels altres. Dels pares, del marit, de la Clara. Des del dia que va néixer i li van posar Maria perquè la mare ja se'n deia, i la mare de la mare també. Maries intercanviables, substituint-se unes a les altres, com si res fos propi, com si només fossin portadores d'un nom anodí i d'unes tasques feixugues i innecessàries, sense l'oportunitat de decidir res per elles mateixes. Mares i Maries transmissores d'un nom, d'un rol i d'una sang que ni han triat ni se'n poden alliberar. Anònima i invisible, la Maria viu a la perifèria de la seva pròpia vida, com si en fos una espectadora avorrida de contemplar-se. Com seria, es pregunta, ser la protagonista del teu món?

La Maria vol marxar perquè potser així quelcom canvia, per primera vegada. I només això, només la perspectiva del canvi, ja és tan llaunera, tan atractiva, que s'hi tiraria de cap. Però no pot, és clar. No pot abandonar la Clara, oi? Quina mare ho faria, això? Algun pare ho fa. Mira els Sunyer, per exemple. El Jordi va marxar i tothom va assumir-ho ràpidament. Es van activar els mecanismes

de normalització habituals. A ell el van posar a parir al corrillo de l'escola. A ella la van consolar i la van animar a apuntar-se a *zumba*, a Tinder i a pintura. Tot en ordre. I ara ell ja és lliure i ella està tan atrapada com sempre, si no més. Però podria marxar, la Maria? En seria capaç? Sense cap raó concreta i explicable? Amb una nena de postal? Amb un marit que, per no aixecar-se-li, ni tan sols se li aixeca la veu? Sense banyes, ni bronques, ni teràpies, ni res? Seria inexplicable. És massa difícil. Potser si ella fos un altre tipus de persona, potser si fos més valenta, potser si tingués menys responsabilitats, s'atreviria a fer-ho. Potser si ho demanés bufant una espelma...

Quan passes de l'espelma al full d'Excel, però, tot es torna més fàcil. Potser el que més coratge demana és precisament formular el diseg: tancar els ulls, concentrar-s'hi molt, ajuntar i visualitzar les sis lletres al teu cap, m-a-r-x-a-r, agafar aire i bufar. Bufar com si fos l'últim pastís. "Quasi la tires!", va dir la Clara, quan l'espelma es va tombar, de la forta bufada de sa mare, fa quatre mesos. Son pare la va posar dreta i li va donar el ganivet. No era un pastís de Ladybug, sinó un de pasta de full i moltes fruites caramel·litzades i cobertes d'una mena d'almívar dens i gelatinós. Seria l'última espelma amb ells? Que bo va ser el pastís, un cop va haver bufat aquella espelma. Coratge. Un cop de vent. Quasi la tires. Sis lletres. Marxar.

El verb és fàcil si es conjuga en forma de llista. Una maleta grossa i una petita, de mida de cabina. Roba no cal comprar-ne gaire, perquè la que tens a casa bé que serveix. Total, ningú se n'adonaria, si s'endugués tres quartes parts del seu armari. Una capseta amb les quatre joies que sí que voldria conservar, les que són seves de debò, les que signifiquen coses. L'assecador de cabells i quatre *potingues*. El llibre de la Ferrante que s'està llegint, que no el voldria deixar a mitges. Passaport i DNI, és clar. Tants diners en efectiu com pugui fer desaparèixer dels comptes dels bancs a base d'anar-ne traient i apartant una miqueta cada setmana. Un compte corrent en un banc d'aquests que et demanen poques explicacions i cap desplaçament. Una taquilla a Sants pagada per avançat, on anar-hi deixant les coses. En el fons, calen poques coses, per marxar. Només coratge, una bufada i sis lletres.

Per què necessita marxar? Per tornar a començar? Per reinventar-se? Per ser ella mateixa de debò o per deixar de ser-ho? Aquestes preguntes li semblen prematures. Començaria amb un tren.

França amunt, de moment. Potser instal·lar-se en un poblet del nord d'Itàlia. Sempre ha volgut parlar italià. Es podria seguir dient Maria, a Itàlia. Potser trobaria feina en un forn o una botigueta on fessin pasta fresca. Aprendria italià i a fer pasta fresca al costat d'una senyora grossa i maternal que li explicaria moltes anècdotes i faria poques preguntes. Potser escriuria un diari. No té pressa. Un parell de trens seran suficients. No fuig de la policia. No cal cap vol transatlàntic. Podria marxar a Sabadell o a Solsona o a Segòvia i potser ja ni la trobarien. Però començarà per Itàlia, per algun poblet que tingui un nom bonic. Algun lloc on pugui ser una nova Maria. O la Maria de debò, si és que no és el mateix.

I després d'aprendre italià i a fer pasta fresca, què? Després de ser una nova Maria o una Maria autèntica, què passaria? Miraria enrere? Observa la seva filla i intenta imaginar-se-la amb cinc, deu o quinze anys més. Serà tan guapa, tan ferma... Ho voldria, que la trobessin? La Clara tanca els ulls i dibuixa un somriure. Ja sap el seu desig postís. El desig que dirà que és el seu desig i que emmascara el desig real, tan secretament antagònic del desig de sa mare. Amb els ulls tancats sembla més gran, pensa la Maria. Prou gran com per superar-ho. Prou gran com per poder entendre-ho, més endavant, quan toqui. Quan la busqui. Quan la trobi. Si és que vol deixar-se trobar, que encara no ho sap. S'imagina la trucada, d'aquí a deu o quinze o vint-i-cinc anys. "De debò ets tu?". "The trobat tant a faltar". "Deixa que t'ho expliqui". "No cal, mama, no cal. T'entenc tant. No vull que m'ho expliquis. Només vull que em diguis on ets per venir a abraçar-te". Qui fuig pensant en com tornarà? Qui marxa pensant en com seguirà estant present?

El que més costaria seria la carta. Una carta amb explicacions que no es deixaria escriure perquè no sabia què posar-hi que no semblés una disculpa. Segurament perquè el que caldria només podria ser una disculpa. En comptes d'això, hi abocaria pensaments inconnexos. Hi parlaria d'una última oportunitat. Del feixuc pes de la planxa i el microones. De la claustrofòbia de la plaça del poble. Escriure, guixar, llençar i reescriure paràgrafs sencers. Potser és massa responsabilitat per a un sol paper. Potser hauria de deixar que hi traspuessin les seves pors. Les pors que la considerin una persona massa egoista, una mala mare. Una bona persona fuig de la seva família? Una bona mare abandona la seva filla? Escriuria

i guixaria que és el moment de viure malgrat les seves pors. El moment de sobreviure a allò que segur que pensaran d'ella. Escriuria i guixaria que espera que puguin perdonar-la, entendre-la o, si més no, perdre poc temps odiant-la. No val la pena. La vida és massa curta com per perdre-la odiant, o planxant, o fregant el plat del microones.

–Pensa un desig! –ha demanat son pare, orgullós.

–Va, Clara, un desig ben gros! –ha reforçat la iaia, expectant.

En el temps que triga a tremolar la flama d'una espelma, la Clara ha agafat aire, l'ha retingut dins els pulmons, ha creuat una mirada amb sa mare, ha tancat els ulls i ha somrigut.

La Clara bufa l'espelma. Bufa amb fermesa, però continguda. Cal evitar que voli saliva, en la bufada, que després a les fotos es veu tot. No cal tombar l'espelma ni fer vessar la cera per sobre les malles cenyides de la superheroïna bleda. “Que res no canviï”, diu una veu dins d'ella, tot i que sap que els desitjos no es compleixen i que tot plegat són supersticions. “Marxar”, va dir la veu dins sa mare, quatre mesos abans, tremolant de nervis i expectació, per si es complia. La flama de l'espelma torna a tremolar, se somou i pampallugueja. Com un llum que va i ve. Ara encès, ara apagat. Fugaç i precari. Ara encès, ara apagat. Supersticions, anhels i temors. Ara encès. Ara apagat. Ara hi és. Ara ja no. Com el llum d'un intermitent.

Com el llum de l'intermitent que es reflecteix sobre la humitat del seu carrer, unes hores més tard, quan tothom ja dorm i es fa fosca la nit Clara. Ara encès. I ara ja apagat, quan el taxista impulsa la banyeta de l'intermitent, el cotxe avança i el tancament automàtic centralitzat s'activa amb un 'clac' sord i sec, que silencia la seva vida, tal com fins ara l'havia conegut. Ara hi és. Ara ja no. Ara encesos, ara fugaços, ara ja invisibles, els llums del taxi que llisca nit enllà. Els de la casa que queda enrere. Els dels ulls d'una filla que no veurà créixer. Els d'un rentavaixelles ple de plats amb restes de pastís, de gotes a mig escurar i de desitjos a mig pensar, a mig complir.

Segon Premi Grup F
Jonatan Borràs Garcia
Cabrera de Mar

UN DIA DE JULIOL

Feia calor per ser tot just les 9 del matí. Aquell mes de juliol de 1907 havia començat força calorós, motiu pel qual els pagesos ja comencessin a preocupar-se per les pluges d'agost. Molts ja asseguraven que serien fortes i nefastes per al camp. Tot això preocupava més aviat poc mossèn Francesc, que caminava lleuger cap al casino, amoinat per arribar tard i per la previsible befa que produiria en el seu amfitrió el retard.

Com cada dijous, el farmacèutic —el Senyor Josep— i Mossèn Francesc esmorzaven plegats al Cafè. Entre torrades de fuet i algun got de vi, comentaven l'actualitat del poble, de la comarca i, fent el cafè, del país sencer. En entrar al casino, va veure la mirada de l'apotecari per sobre del diari, amb els seus ulls petits, darrere les ulleres rodones. Va maleir en veu baixa, i mentre es dirigia a la taula, va saludar amb el cap l'amo que estava darrere el taulell.

—Que se us han enganxat els llençols, mossèn? —va dir el senyor Josep, sense poder-se aguantar el riure que se li escapava per sota del nas.

—Ves a la merda... —va deixar anar el mossèn amb tota la confiança—. Saps prou bé que a les sis ja estic dient missa, són aquest coi de beates de Cabrera, que no em deixen en pau ni un moment. Saps que hi ha una dona que ve a confessar-se cada dia, cada dia... I creus que té algun pecat greu per expiar? Però si no té pas temps de pecar la pobre dona, tot foteses... Avui l'he renyat i li he posat una bona penitència, se m'han inflat els collons i li he dit que resi 10 rosaris.

—No hauríeu d'explicar-me aquestes coses —va dir amb to de censura.

—Quines?

—Doncs aquests detalls de confessió i de les penitències, no sé si esteu vulnerant el secret de confessió.

—Ves a cagar! —va dir el mossèn, mentre es recollia la sotana per poder obrir les cames i gratar-se el genolls. Era un home gros i de complexió forta, rondava els 40 anys, però tant podia semblar que en tingués 50. Era el tercer fill d'uns pagesos de Canovelles, que havia entrat al seminari als 12 anys, més mogut per la necessitat familiar que per una clara vocació religiosa.

—I també hauríeu de moderar el vostre llenguatge. Sou un representant de l'església...

—Sí, sí, de la catòlica, apostòlica i romana. Ja m'ho sé, això, i ja mesuro les meves paraules quan he d'anar a veure el bisbe o el rector de Mataró, fins i tot, quan les meves estimades feligreses em retenen a les portes de l'església per explicar-me no sé quina història d'una veïna que han vist amb el mosso de can Modolell... Però, estic segur que Nostre Senyor em perdonarà el llenguatge en un esmorzar entre amics, no trobes?

El senyor Josep se'l va mirar fixament:

—I qui dieu que han vist amb el mosso de can Modolell?

El mossèn es va incorporar a poc a poc, fins que la seva esquena va estar ben recta i les seves espatlles ben obertes, i llavors amb un to censorador però clarament impositat, va dir:

—Em temo, estimat apotecari, que trencaria el secret de confessió si us revelés algun detall, i per no dir que em costa de creure que un home de ciència com vos vulgui entrar en aquests afers més propis del safareig que del laboratori de la farmàcia—. El mossèn va esperar a veure l'efecte de les seves paraules i es va aguantar el riure amb el posat serè.

El senyor Josep va fer l'últim glop de vi, va mirar a l'horitzó, més enllà de la porta d'entrada del casino, i finalment va dir:

—Teniu tota la raó... I de totes maneres, les vostres feligreses són bones clientes meves, aquest vespre ja m'haurà arribat la notícia —va dir amb aires de fingida indiferència.

El farmacèutic era un home jove i ben plantat que sempre vestia elegant, es deia al poble que fins i tot vestia més elegant que l'alcalde. Era un dels pilars de la petita comunitat de Cabrera, i n'era molt conscient. Mesurava sempre les seves paraules i els seus actes. En sortir de la Universitat de Barcelona, s'havia establert a Cabrera com a apotecari, tot i que el municipi era molt petit, i alguns li ho

van desaconsellar. Però la fama d'home jove i estudiós vingut de Barcelona aviat va atreure clientela de pobles veïns, com Vilassar i Argentonà, que venien a buscar els seus remeis i preparats. Fins i tot, es deia que hi havia una dona ben posicionada de Mataró que feia el camí del mig en carro per recollir els seus preparats. Això omplia els cabrerencs d'orgull, que ja tenien en la figura del farmacèutic, juntament amb la del Castell de Burriac, dos referents que els situaven a la comarca.

Després de l'esmorzar i la tertúlia, quan sortien del local, els va a venir a trobar l'alcalde:

—Senyors, sort que encara sou aquí... —l'alcalde respirava amb dificultat, era un home voluminós i poc avesat a l'exercici físic, i la pujada des de l'Ajuntament a pas lleuger, amb aquella calor, l'havia extenuat. Suava de manera generosa i li costava respirar i parlar a la vegada.

—Què passa, senyor alcalde, a què venen aquestes presses? Però, seieu primer, recupereu l'alè o em temo que no podreu articular paraula.

Van entrar de nou al casino i van demanar aigua per a l'alcalde, que de seguida es va asseure, va recuperar les maneres i els va explicar el motiu de la seva celeritat.

—Ahir, uns mossos que feien feines a la riera de Cabrera, a l'alçada de les barraques, van creuar-se amb un home jove que es dirigia cap al castell. Anava capcot i no va dir-los ni mitja paraula, més que per preguntar pel camí correcte. Li van donar les indicacions i l'home va seguir. Cap a la tarda, quan ja acabaven la jornada, es van estranyar que l'excursionista no hagués passat per allí fent el camí de tornada. Així que un d'ells va fer via cap al castell, temorós que l'home no hagués pres mal en algun tram del corriol. En arribar al castell, va sentir remors prop de la torre i va veure l'home que apilava branques de pi i rostolls. El jove li preguntà què hi feia allà tot sol i l'home es va enfurismar i el va fer fora de males maneres, i entre crits i amenaces li digué que es fiqués en els seus assumptes. El nano va fotre el camp i no va explicar-ho més que als seus pares a l'hora del sopar. El seu pare ho va trobar tot plegat molt estrany i aquest matí ha vingut a buscar-me per explicar-m'ho.

El senyor alcalde va fer una pausa i va veure una mica més d'aigua. El farmacèutic va mirar el mossèn, que estava molt seriós,

i després va mirar l'alcalde per dir finalment:

—Crec que no hi ha motiu per a tanta alarma, senyor alcalde. Puc entendre que el comportament d'aquest home és una mica estrany i que no deixa tranquil. Però també trobo que hi ha moltes explicacions possibles que no tenen res d'inquietant, veritat mossèn?

Però el mossèn no responia, la seva mirada estava clavada en la gerra d'aigua mentre es mossegava una pell del dit gros.

—Mossèn... —va insistir.

El mossèn va mirar el senyor Josep, i amb posat seriós va dir:

—Crec que el millor és que pugem al castell a donar-hi un cop d'ull.

—Gràcies a Déu, perquè no gosava demanar-vos tal cosa, senyors, però el cert és que l'alguatzir és a Mataró i jo em quedaria molt més tranquil si dos homes de la seva categoria poguessin a treure l'entrellat de tot això.

El senyor Josep es va quedar perplex per la serietat i la convicció amb què el mossèn s'havia ofert a pujar al castell i de seguida va pensar que alguna cosa se li escapava.

—Doncs espero que em portin bones notícies aviat i que tot això quedi en un estrany ensurt. Els espero a l'Ajuntament tan aviat com tinguin noves. I moltes gràcies altra vegada—. I dedicant una petita, casi imperceptible reverència amb el cap a cadascun, el senyor alcalde va emprendre el camí de baixada cap a l'Ajuntament. Aquest cop molt més tranquil, perquè estava convençut que no podia haver deixat les coses en millors mans. Aquells dos homes representaven la ciència i l'església. Un encarregat de guarir el cos i l'altre de guarir l'ànim. Un somriure autocomplaent li va venir als llavis, i es va felicitar per la bona elecció que havia fet, nogensmenys, soc l'alcalde, es va dir.

—Mossèn, no en feu un gra massa?

—Senyor Josep, fa un dia preciós per fer una *excursioneta*, i vós sou un gran promotor de l'exercici físic, sempre en feu publicitat entre els vostres acòlits. Potser és hora de predicar amb l'exemple.

—Crec que hi ha quelcom que no m'expliqueu.

—És probable, però també és cert que darrerament ho volem saber tot. Demanaré a la senyora Maria que ens prepari quatre

viandes, així us dono temps que arregleu els vostres assumptes, i ens trobem abans no toquin les onze a can Canal per pujar junts cap al castell.

—Però m'heu de prometre que em posareu al corrent de tot el que sabeu.

—Que sí, collons, que sí, però feu el favor de fer via!

Poc abans de les onze, el mossèn esperava a la portalada de can Canal, mentre parlava amb el masover de la finca de les altes temperatures i de les previsibles pluges de mitjans d'agost. Finalment l'apotecari va aparèixer i es van trobar els dos homes, disposats a fer el camí. Quan s'havien allunyat una mica i ja eren fora de la vista del masover, el senyor Josep va tornar a preguntar al seu amic:

—I bé? Em podeu explicar què és el que sabeu? Quina és aquesta informació que us fa sospitar que algun infortuni està passant al castell?

El mossèn, amb aire resignat, va dir:

—És tan sols un pressentiment, un mal pressentiment.

El senyor Josep es va aturar de cop i va agafar pel braç el seu company perquè fes el mateix.

—M'esteu dient que he deixat fórmules per fer i encàrrecs per preparar, per un pressentiment? No m'ho crec. Vós sabeu alguna cosa i no faré un pas més fins que ho compartiu amb mi.

El mossèn se'l va quedar mirant fixament.

—No puc explicar-te res. Encara no estic segur del que sé. Si vols marxar, ho entenc perfectament, seguiré jo sol i no et guardaré cap rancor, no pateixis. I dit això, va continuar caminant.

El farmacèutic es va quedar parat un moment i va sospesar ràpidament el que podia fer.

Finalment, la seva curiositat natural va guanyar, i va arrencar a caminar a pas lleuger per intentar posar-se a l'alçada d'aquell homenàs amb sotana que caminava sota el sol, sense mostrar signes de calor ni cansament.

Van continuar una estona més, en silenci. El camí pujava cada cop més, i en les ombres es respirava un aire fresc, que contrastava

amb les zones de claror on cap arbre els protegia i el sol no tenia pietat. Finalment el farmacèutic es va decidir a trencar el silenci.

—Alguna cosa bé em podreu explicar, de les vostres sospites. Ni que sigui per companyonia, ja que he decidit de fer amb vós aquesta excursió, què menys que una mica de solidaritat. No trobeu?

El mossèn va respirar profundament.

—Ja veig que no us donareu per vençut, així que serà millor que us ho digui. Ahir, després de la missa de sis, va venir algú a confessar-se. No el vaig veure massa bé, perquè jo ja era dins del confessional. Però sé que era un foraster. Cap home del poble ve a missa de sis, i hi ha una cosa més, aquest home tenia quelcom en la manera de parlar que em fa estar segur que era foraster.

—Com de foraster, voleu dir que era castellà? Francès?

—Com es nota que ets de Barcelona! Als pobles, i més en un poble petit com el nostre, qualsevol que sigui de més enllà de Mataró o Premià ja és foraster.

—Llavors, quina mena d'accent li vàreu notar en parlar?

—Parlava el català que parlen més al sud, com a Reus o a Tarragona. Vaig estar una temporada al seminari de Reus, i em va recordar la parla de la gent d'allà.

—I què és el que us fa pensar que l'home que es va confessar i l'home del castell són la mateixa persona?

—No ho sé. Però espero trobar-me els nois que feinejaven a l'alçada de les barraques, i poder preguntar-los a ells.

—I si fos la mateixa persona, què us preocupa tant?—. Però el farmacèutic va entendre en aquell moment que aquella pregunta, el mossèn no la hi podia respondre. I va imaginar que era quelcom que aquell foraster li havia dit al llarg de la confessió, i llavors va comprendre el per què de la preocupació del seu amic.

—Tranquil, ja sé que el secret de confessió us impedeix donar-me'n cap detall.

I els dos homes van restar en silenci un bon tros més de camí, fins que a les proximitats del paratge que anomenaven les barraques, quan quedava poc per arribar a la Font Picant, els dos homes es van trobar amb el grup de mossos que desbrossaven un tros de bosc.

Es varen saludar, i de seguida el mossèn els va preguntar si havien vist el dia anterior un foraster pujar al castell. El més gran dels nois, i encarregat de la colla, li va contestar. Tenia uns 20 anys, i els cabells i la barba de color marró, i una mirada viva, del qui sap el que costa guanyar-se les garrofes.

—Sí que el vam veure, senyor mossèn. Ens va preguntar si anava bé per pujar al castell i li vam dir que sí. Li vam oferir una mica d'aigua o si volia descansar una estona, però no ens va fer massa cas i va continuar el camí cap amunt. Era una mica estrany, tot plegat. No sé si m'explico, el posat que feia, la seva manera de parlar.

—Què voleu dir amb la seva manera de parlar? —va intervenir el farmacèutic.

—Doncs que parlava català com nosaltres, però era una mica diferent... no sé com explicar-ho.

—Ho has explicat molt bé, fill —li va dir el mossèn—. Tinc entès que un de vosaltres va pujar a la tarda, quan vau veure que l'home no feia el camí de baixada.

El més jove del grup estava capcot, amb l'aixada a la mà mentre remenava una pedra amb el peu. Era un noiet de no més de dotze anys, amb la cara pigada i prou alt per la seva edat.

—Sí, hi vam enviar l'Amadeu a donar un cop d'ull, perquè tot i que podia ser que l'home hagués baixat pel camí que porta a Argentona, vam voler assegurar-nos que no hagués pres mal.

—Podem parlar un moment amb l'Amadeu?

El noiet va aixecar el cap i va mirar els dos homes, estava avergonyit i en els seus ulls hi havia també una mica de por. El capatàs va esperonar la resta a continuar treballant i van deixar l'Amadeu amb el mossèn i l'apotecari perquè poguessin enraonar.

—Escolta Amadeu, no tinguis por, que no has fet res dolent, al contrari, has estat un vailet molt valent i t'estem molt agraïts, oi, senyor Josep? —a l'apotecari el va agafar desprevingut la tendresa en el to de veu del mossèn perquè no li coneixia aquesta faceta, però va respondre de seguida, entenent que el que intentava era que el vailet estigués tranquil i els expliqués tots els detalls.

—Sí noi, i tant que ho has fet molt bé, t'has portat com un home.

Quelcom d'orgull va aparèixer en la mirada del nano, que de seguida va canviar el seu posat i va començar a relatar-los el que havia passat al castell, la tarda anterior.

—Com que soc el més petit, em van enviar cap al castell, no fos que aquell paio hagués fet un mal pas i estigués ferit enmig del camí. Quan vaig arribar a dalt, vaig fer un tomb i vaig pensar que no hi havia ningú, i llavors, en tombar la torre, me'l vaig trobar arrossegant branques i matolls. I quan em va veure li va canviar la cara. Em va preguntar què hi feia jo allà, i em va dir que fotés el camp i el deixés en pau. M'ho va dir molt enfadat, cridant. Em va cridar més que el meu pare el dia que vaig trencar el càntir nou. No l'enganyaré, mossèn, vaig passar una mica de por i vaig baixar cap al poble sense mirar enrere.

—Vas fer ben fet, Amadeu. Apa, torna a la feina, i moltes gràcies.

Es van acomiadar de la colla de treballadors i van seguir cap al castell, aturant-se un moment a la Font Picant per veure una mica i reposar.

—Què creieu que li ha passat, a aquest home? Per què deu voler les branques i els matolls, per fer un foc? Però no fa pas fred com per fer una foguera, i hauríem vist fum en algun moment... — el senyor Josep va començar a mirar cap al castell, com si la resposta a totes les preguntes es pogués veure des d'allí mateix.

—No tinc ni idea de per què cony arreplegava les branques, però el que sí sé és que en la seva confessió, en el poc que vàrem parlar, hi havia una mena de tristor, d'angoixa... fins i tot m'atreviria a dir-te que de desesperació.

—No creureu pas que aquest home... —i no va ser capaç d'acabar la frase.

—El millor és que pugem d'una vegada per sempre i sortim de dubtes —va sentenciar el mossèn, que ja s'havia aixecat i es disposava a encarar l'última etapa, la part més abrupta que anava de la Font Picant al Castell de Burriac per un corriol, que en la seva part final era més una grimpada que un passeig. Poca cosa es van dir els dos homes en aquest darrer tram, i sense voler-ho van accelerar el ritme, ja que els pensaments funestos s'havien apoderat d'ells i la veritat els esperava darrere d'aquelles quatre pedres, coronades per una torre que amb prou feines s'aguantava dreta.

Quan finalment van arribar al castell, els va rebre un gran silenci. El sol estava sobre els seus caps i l'aire cremava quan els entrava pel nas en cada inspiració. Van començar a voltar per les runes, però no van trobar res i es van dirigir cap a la torre, on el vailet els havia dit que havia vist aquell home. No hi havia ningú. Van veure una pila de branques, embotides en el que semblava un forat a terra.

—Sembla que aquí no hi ha ningú —va dir el mossèn, amb un to que deixava veure un cert descans.

—No noteu una olor? —En aquell moment, els dos homes es van posar a flairar l'aire, com si fossin llebrers de caça.

—Una olor com d'all, vols dir? Sembla que vingui de les branques aquelles, les que tapen el forat.

El senyor Josep s'hi va acostar, i el tuf es va fer més fort com més s'acostava a les branques. Finalment es va haver de tapar la boca amb un mocador.

—No són alls, mossèn, alerta, ajudeu-me a treure aquestes branques!

Els dos homes es van posar a retirar les branques i matolls que embossaven el forat, fins que van aconseguir deixar l'obertura neta. Llavors l'olor es va fer insuportable, i els dos homes es van haver d'apartar per agafar aire.

—Però que dimonis és aquest tuf —va dir el mossèn amb llàgrimes al ulls i contenint la tos que li venia. El farmacèutic es va aturar un moment i va començar a rumiar. En el seu cap les peces del trencaclosques començaven a prendre forma, i finalment ho va entendre:

—És acetilè, mossèn, crec que sigui qui sigui qui hi hagi a dins d'aquest forat ha barrejat aigua amb carbur. La reacció fa aquesta olor tan característica, com d'all. I el gas que en resulta és acetilè, que és molt tòxic i inflamable. Suposo que el que buscava era la mort per asfíxia, i tapant el forat amb branques evitava que el gas sortís. Sigui qui sigui qui hi hagi allà dins, dubto molt que sigui viu.

El mossèn es va mirar el forat. Era una obertura a terra, al peu de la torre, no era molt gran i amb prou feines hi podia entrar un home. Es tractava d'una de les cisternes del castell, construïda per emmagatzemar-hi aigua de pluja i abastir d'aigua els habitants de la fortificació. Segur que no es van imaginar mai un propòsit tan funest.

De cop el mossèn es va començar a descordar la sotana, es va treure la samarreta interior que portava a sota i se la va embolicar, tapant-se la boca com si fos un bandoler.

—Però què feu! No deveu pensar d'entrar allà dins, veritat? És molt perillós, encara no ha esbandit prou la concentració de gas, hem d'esperar una estona.

Però el mossèn ja anava amb pas decidit cap a l'entrada de la cisterna, on va posar de seguida mig cos, deixant que les cames li pengessin per fora. Era fosc, i l'única font de llum era el mateix forat que feia d'entrada i que estava gairebé tot tapat pel cos del mossèn, que palpava nerviosament en la foscor, apartant restes de branques. A la fi va tocar quelcom que li va semblar un peu, i una mica més enllà el que li va semblar una cama. Els segons se li feien eterns, l'aire viciat, les llàgrimes als ulls i els crits llunyans de l'apotecari, des de fora, dient-li que sortís abans no fos massa tard. I llavors, amb la determinació de saber que el seu temps s'esgotava, va agafar el turmell d'aquell cos quiet, i va començar a estirar amb tota la seva força, fins que va aconseguir treure el cos de la cisterna.

El mossèn es va apartar del forat i va començar a buscar aire pur per respirar, lluny d'aquell malson de foscor i ferum. Mentrestant, el senyor Josep va arrossegar el cos més lluny del forat i va posar-li la mà al coll i després l'oïda a prop de la boca, buscant algun senyal de vida.

Era un home jove, no devia tenir més de 25 anys. Ben plantat i amb uns cabells llargs i rossos, pentinats enrere, molt a la moda dels intel·lectuals d'aquells dies. Semblava que estigués adormit i tranquil, però tenia la pell d'un to gris i els llavis morats.

El mossèn, una mica recuperat però tossint, s'hi va acostar:

—És viu?

—Té pols, però molt dèbil.

—Llavors és viu, no? Encara es podria salvar? Jo puc carregar-lo a coll fins al poble i allà podria fer venir el metge de Mataró...

—Em sap greu, però és qüestió d'hores o minuts que aquest home mori. Vós ja heu fet més del que es podia demanar, traient-lo d'aquell forat. El cor li batega, sí, però fa massa que l'aire pur no li arriba als pulmons i al cervell. Em temo que el mal ja està fet.

I en efecte, al poc temps de dir això, el jove va morir, el seu cor va deixar de bategar i tan sols va quedar el seu cos com a testimoni d'una vida que ja no hi era.

Els dos homes van seure a terra, al costat del mort. De la butxaca de la jaqueta, en sortia un sobre i un llibre. Els van agafar. Al sobre hi havia una carta de comiat i al final de tot una frase, que deia: “Si la sort m’és adversa, sempre hi haurà una muntanya on estimar-me”. El llibre era un llibre de poemes amb el títol “Esplets d'ànima jove” de Josep Anton Isern. El llibre i la carta els havia escrit la mateixa persona. Al cap d'una estona de silenci, va ser el senyor Josep qui va dir:

—Haurem de fer alguna cosa, donar part a les autoritats. Avisar l'alcalde i l'agutzil. Haurà de venir el jutge de Mataró i aixecar el cadàver. Al cap i a la fi, ha estat un suïcidi... —pensava en veu alta més que enraonar amb el mossèn.

El mossèn no deia res, els seus ulls anaven del forat al mort i del mort a la carta que tenia entre les mans. Es va aixecar i es va guardar la carta a la butxaca de la sotana. Es va espolsar la pols de la roba i va dir:

—Crec que això del suïcidi podria quedar entre nosaltres.

—Que voleu dir, mossèn?

—Ja ho heu sentit, aquest jove podria haver mort involuntàriament, asfixiat en ficar-se en aquest forat, per accident. Ja sabeu com van les coses, als suïcides no els deixen ser enterrats al cementiri, acaben a la fossa comuna. Aquest bon noi va venir a mi buscant ajuda i no vaig ser capaç de donar-l'hi en vida, què menys que ho intenti en la mort, faré tot el que estigui a les meves mans per garantir-li el descans.

—Entenc, mossèn, que estigueu afectat, fins i tot entenc que us pugueu sentir responsable o culpable, si voleu dir-ho així. Però vós no l'heu ficat pas en aquell forat, ni li heu tapat l'entrada amb branques. Aquest pobre jove va decidir llevar-se la vida i vós no podíeu fer res per evitar-ho.

—Cert que no podia fer res per evitar-ho, però ara sí que tinc una oportunitat per ajudar-lo.

—Però mentir, mossèn, de veritat voleu pagar aquest preu?

—Aquest preu? Aquest preu? —al mossèn se li va inflar el pit i va començar a respirar de manera accelerada—. Sabeu la quantitat de culpa dels altres que acumulo a les meves espatlles? Confessions de pecats, furts, enganys i misèries personals. Tots els que entren al confessorari, en surten alliberats de la seva culpa, descarregant en mi els seus pecats, i jo els redimeixo de la seva culpa amb una penitència. I aquest pobre desgraciat que va venir a mi sense buscar cap perdó. Que només va venir per preparar-se per trobar-se amb l'Altíssim amb l'ànima neta. Perquè tot i llevar-se la vida, mereix el meu ajut, tant o més que tota la resta de miserables que poblen aquesta terra. O sigui, que si el que em preguntes és si estic disposat a mentir davant de les autoritats per poder donar-li sepultura i salvar-li l'ànima, la meva resposta és ferma, i és sí, estic disposat a viure amb aquesta culpa sobre les meves espatlles.

I dit això es va girar i va fer unes passes cap al barranc que donava al mar. El farmacèutic estava perplex pel que acabava de sentir, per la profunditat de l'ànima d'un home al qual creia conèixer, però que si li acabava de revelar en tota la seva profunditat. Es va acostar a poc a poc al mossèn fins que va estar al seu costat. I mirant aquell mar blau i infinit, li va posar la mà a l'espatlla.

—Podeu comptar amb mi, mossèn, junts compartirem aquesta càrrega.

Poesia

Grand Prix
2015

Primer Premi Grup A
Manel Vilana Ferreres
Mataró

LES SET COMPARSES

Les set comparses de Mataró
Que fan Festa Major,
Tots els nens estan esperant,
I Les Santes van arribant.

Els nens els toquen les mans
Als nostres petits Nans,
Bruixa, Xino o Patufet
Salten i ballen amb el cap dret.

Les diablesses de Mataró
Omplen de fum i foc el carreró
Les forques ben alçades
I les traques totes petades.

Castellers: la gralla ha sonat
I el castell ja s'ha aixecat,
Pis a pis l'enxaneta va escalant
I un cop a dalt tothom aplaudeix com mai.

El Drac i el Dragalió,
Acompanyats pels seus tambors,
Ensenyen les urpes i les dents
I tiren espurnes a tota la gent.

El Robafaves valent i la Geganta boniqueta
Són els pares de la Toneta,
Que van fer venir en Maneló
Fa molts anys a Mataró.

Momerota entremaliada
Tira foc davant l'alcalde,
Petards a les banyes, potes alçades
I sonen tabals i gralles.

L'Àliga surt de l'Ajuntament
Ballant el seu ball majestuósament,
El bec ben tancat
I el colom atrapat.

Les comparses ens han animat
Però Les Santes s'han acabat,
Glòria a Les Santes
I visca la Festa Major!

Segon Premi Grup A
Joana Català Bofill
Vilassar de Dalt

EL CONFINAMENT

El món s'ha parat
està petrificat i
els pobres habitants
estan desesperats.

La vida està trista
per la seva malaltia,
el bosc terroritzat
està molt espantat.

El coronavirus ha atacat
con mai havia passat
i el rellotge s'ha parat
en un temps modificat.

Primer Premi Grup B
Galdric Armengol
Teià

EL PANGOLÍ

El pangolí nas fi
és molt considerat
si li dones porc espí
no li haurà agradat.

Casa seva és un cau
de tota mena de sarau
si hi vols anar
primer has de passar
pel bosc de la foscor,
la neu i la perdició.

Segon Premi Grup B
Lluc Grabulosa Garcés
Arenys de Mar

UNA CANÇÓ PER UN TROS DE PA

Una gota a poc a poc
queia de pena
per la galta de la pobra nena.

La pluja la mullava
mentre la cançó tocava
les cordes li saltaven
de la seva vella guitarra.

Un trist tros de pa demanava
per a la seva panxa afamada
perquè feia molt que no menjava
i estava desesperada.

La noia ja no canta
la cançó ja no sona
la guitarra s'apaga
mentre ella plora.

Primer Premi Grup C
Laia Clarés Gallart
Arenys de Mar

EL NAIXEMENT

L'embaràs, un gran camí,
de principi a fi.

És fosc i estic humit,
és aquest el límit?
No puc més, no hi ha espai,
una sensació no experimentada mai.

Moc el peu, després la mà,
tinc por, hi haurà un demà?

Com una melodia que neix dins meu,
per les meves venes, per tot arreu,
la meva mare i la seva veu.

Un transport, un suport,
els meus ulls a l'exterior.
Sempre que em moc,
és allà, sap que hi soc.

No hi ha dubte,
és el moment,
no tinc por,
soc valent.

Preguntes que no es poden evitar.
Què pot passar?
Per què he de marxar?

Si és aquesta la meva mort,
si d'aquí a uns instants ja no hi soc,
he de dir que he viscut poc,
però sempre em quedarà el record.

Al meu costat,
hi ha el meu amic,
el meu company,
el meu germà petit.

D'aparença ens assemblem,
els ulls, els llavis, la pell.

Un rebombori,
a l'exterior,
que es converteix en mal menor.

La pressió,
que amb força ens arrossega.
Sense compassió,
el cor batega.

El meu torn ha arribat,
tanco els ulls,
hi ha claredat.

Veig la llum,
sento el vent,
soc fora,
estic naixent.

Segon Premi Grup C
Yaiza Córdoba
Tordera

LA SOLITUD

Sol, sota els núvols grisos de pluja,
amb una immensa tristesa dins del cor,
a punt de caure la primera gota,
li diu l'invisible que és.

Sense ningú que li faci companyia,
sense ningú amb qui recolzar-se,
sense ningú que l'acompanyi,
en el respirar de cada nou dia.

Aïllat de la població,
tremolant d'un fred inesperat,
algú diria que ho fa perquè vol.
Ho fa perquè està sol.

Els ulls inflats i cansats,
sense saber on dormir,
sense tenir lloc on refugiar-se,
veu amb por com passen les hores.

A qui li agrada estar dins d'aquest món?
Ningú es mereix aquesta tristor.
Convertir el gris en un mar de colors
i aquesta pluja en un raig de sol.

Hi ha mil ànimes, hi ha mil llàgrimes,
hi ha mil vides buscant un somriure,
intentant fer tot el possible
per millorar la seva vida.

Serà un llarg i intens camí
amb obstacles entremig,
però mira cap enfora i veu a la fi
com n'és de bonica la vida, si confia en si.

Grans poders tenim si els deixem sortir,
tan sols hem de gaudir de cada instant,
i envoltar-nos d'aquells
que ens estimen tant.

Primer Premi Grup D
Marta Mercader Gili
Tordera

SORORITAT

Forta, valenta, lliure, decidida
ella que és d'esperit viu
no té por de cap ferida
però sempre recorda la cicatriu.

Màgica, heroica, sincera, natural
ella no creu en etiquetes,
si la veus sola en un portal,
no la molestis ni li tiris floretes.

Necessària, valuosa, apassionada, rebel
mai la tractis com un objecte
tant si va amb vestit, talons o vel
es mereix sempre el mateix respecte.

Única, atenta, humana, poderosa
ni exagerada ni escandalosa,
dins seu, la veu de les que ja no hi són
si s'uneixen totes, es menjaran el món.

Lluitadora, justa, viva, veraç
no hi ha res del que no sigui capaç,
ella és qui inicia la revolució.
Atenció, homes, que comença l'acció.

Allibera't, dona, surt de la gàbia,
fuig d'aquesta societat patriarcal
conquista el carrer i crida amb ràbia,
que avui per fi penges el davantal.

Segon Premi Grup D
Júlia Luelmo Rodríguez
Tiana

EL MEDI AMBIENT

La Terra és la nostra casa
la Terra és la nostra llar,
el nostre planeta és el tercer
del gran sistema solar

∞

Té molts encants, com la lluna,
dos pols, cinc oceans,
cinc enormes continents
amb moltíssims habitants

∞

Hem d'anar amb compte amb la natura
perquè ens la podem carregar
és una cosa de tots
i entre tots l'hem de cuidar

∞

Amb compte també amb els cultius
i amb l'ús de tants pesticides
sembla mentida el que fem!
ens estem convertint en suïcides?

∞

L'aigua que surt de l'aixeta
hem de gastar-la amb cura;
sembla que mai s'acabi
però és un bé preuat de la natura

∞

No, no malbaratem l'aigua
arbres, molts n'hem de plantar
i no fem servir aerosols;
reduir, reutilitzar i reciclar

∞

Els incendis, ai Déu meu!
ens estan deixant sense bosc;
si us plau, que costa ben poc...
Hem de vigilar amb el foc!!!

∞

Hem de vèncer la crisi climàtica
fem-ho ara, no demà,
deixem la teoria, passem a la pràctica
i posem-nos ja a treballar

∞

Ben pensat no és tan difícil
reciclar les escombraries
és qüestió de prendre consciència,
deixem-nos ja de ximpleries!

∞

I per anar a la ciutat
deixar el cotxe és més prudent
ens estalviem d'aparcar
i estimem el medi ambient

∞

Que ningú s'ho prengui de broma,
que no ho és, és ben cert
que tot el que ara és verd
podria aviat ser un desert

∞

I si ens ho prenem de broma
i continuem al ritme que anem
d'aquí a no tant de temps
no vull ni pensar com acabarem!

∞

Pensem en el futur
S'ha de reflexionar
Actuar amb consciència
Si la Terra volem salvar

∞

I a l'Amazònia no paren
de talar arbres sense control,
es veu que els que ho fan no saben
que aquella selva és el pulmó del món

∞

Prou d'incendis forestals!
Prou de gasos contaminants!
Prou de cementiris nuclears!
Prou de nitrats i fosfats!

∞

Us diré la meva teoria
per acabar aquest poema:
**ENS ESTIMEM A NOSALTRES
SI ESTIMEM L'ECOSISTEMA!!!**

Primer Premi Grup E
Alba Segura Torner
Tordera

TRISTOR SILENCIADA

Una remor desorbitada desafia els meus sentits,
quan noto una punxada dolorosa al meu pit.
I ploro, però no surten les llàgrimes,
i crido, però les paraules s'entrebanquen.
En silenci, derrotada, lluito contra el dolor,
però és agut, constant, i cada cop retorna amb més força.

La solitud es fa present,
amb la pena com a única companya,
i en demanar auxili m'observen, indiferents,
mirant-me les llàgrimes eixutes de les galtes,
recollint els embarbussaments dels meus llavis,
deixant que el dolor perduri i m'apagui.

Però la pena deixarà pas a la ràbia,
que m'humitejarà les galtes i em retornarà les forces,
per despertar-me en reconèixer els monstres,
allunyant remors i punxades doloroses,
deixant que els malsons caiguin en l'oblit,
i així reprendre lluites que es donaven per perdudes.

Segon Premi Grup E
Marta Lopera Màrmol
Montgat

ÀVIA

El teu últim alè.
Les mans de vidre i la mirada gèlida.
Se t'han endut.

Però no les memòries. Immòbils.
L'olor de mantega i poma.
El so dels teus dits enredant-se en els meus cabells.
La televisió de fons com un murmurí,
i el fum del cigar de l'avi en l'habitació.
Casolà, com ho eres tu.

Sabates vermelles i cabell blanc.
Música de ràdio.
Faldilla amb volant ballant entre atifells de cuina.
Balcó farcit de plantes i flors,
que ara gotegen.

Fotografies del passat que amagaven vida,
una de plena, gloriosa, complexa i valenta,
que s'omplien de color quan les narraves,
No cauran en l'oblit.
Les rialles entre història i història.
La que tu has fet. L'empremta que has deixat.
En la mare hi vius tu, i jo en ella.

Primer Premi Grup F
Joaquim Haro González
Tordera

ARBORÈTUM PRÒXIM

Àlbum de fotos

Arbres de Tordera,
de bosc
i de ribera,
i de camins que es perden
Montnegre enllà,
i apilen, ara, la pols dels segles
als marges més eixuts.

Arbres familiars,
reconeguts,
amb noms marcats a l'escorça
de la infantesa,
qui sap si de vides
que ja s'han oblidat
o, fins i tot... perdut.

Arbres a prop de casa,
a l'eixida,
o al jardí dels records;
arbres de retall i capvespre,
que han dibuixat,
d'ençà que tinc memòria,
esteles de colors
al meu estret horitzó.

Companys de vida,
inadvertits,
d'ombres d'estius eixuts

o, en hiverns glaçats, nuus;
de música de vent a les branques
i esventades partitures de fulles,
que componen, sobre l'aire
de la tardor..
simfonies de silencis i escruixits.

Acàcies

Amb un crit mut,
la primavera arriba a les brancades
més altes
de les acàcies,
sobtadament.

Vernals,
les flors més tímides,
sempre agrupades,
arraïmades i en penjolls
d'olor,
fan de nunci
de la vinguda, temperada
i endolcida,
del bon temps.

De prop... però,
les espines més cruels
disfressen les branques
de dolor punyent.

*(De petit,
tastava com era cada arbre
amb la meva gosadia:
sempre grimpava
a qualsevol branca;
a les acàcies... no)*

Les flors de les acàcies només eren
senyal de primavera i, en la llunyania,
bellesa i perfum;
també fusta per qui construïa,
i cercava, a les ribes de la Tordera,
la fusta més adient i més flexible:
al mas serien bigam d'un esquelet d'etern.

Pins

A prop del mar
és mestre de fragàncies
i esguards perduts
a les onades.

És funàmbul als espadats,
presumit que cerca,
pels racons més impossibles,
un espill on emmirallar-se.

És verd intens
sense temps,
i perfum
sense mesura.

És feble, fràgil
i trencadís en la mà del vent,
però també flexible,
dansaïre anacrúsic
que perd el ritme amb un lleu oreig.

Als vessants del Montnegre
ha pintat de verd ràpid
la fusta cremada,
per cremar... encara més.
Ha crescut fàcil, alt i conformista
a les obagues més fondes;
i, al solell més auster,
esquifit i assedegat,
s'ha arrapat al terror
amb mà ferma,
d'arrels recargolades més que potents.

Al reflex del vidre de la Mediterrània,
i als nostres boscos maresmenes
els pins han estat, i seran sempre,
la flor dels panellets.

Freixes

Ets gelós del riu:
de l'aire que t'acompanya,
del sol que t'il·lumina,
i de la terra,
apilada per segles
de *torderades*,
per resseguir les motes perennes
de les ribes.

Amb fulles tímidament estretes,
fruits escadussers,
i asprosos tronc;
rieres, torrents i rierols,
fan de testimonis agraïts
i consentits
de la teva soledat.

Al capvespre,
quan la tarda allargassa les ombres
i els camps es pinten
dels blaus més foscos,
els ocells,
arraulits en poms de plomes,
troben aixopluc
en el bressol de les teves branques.

Aleshores, en simfonia inacabable,
tots els cants del camp
es fan només un,
el vent porta el compàs
i són el públic
les estrelles més matineres.

Lledoners

Ombra de pati,
de carrer,
de badiu i eixida.

Ombra de camí,
de repòs a l'horta,
de vinya i de camp.

Ombra familiar,
propera a la llar,
gairebé a l'abast,
com tancada al rebost.

Troncs majúsculs
de gris i verd
amb formes voluptuoses i llises:
musculades potes
fetes per la força
d'un elefant etern.

A l'estiu, ombra;
a la primavera,
verd intens;
a la tardor,
ball de fulles;
i a l'hivern...
escombres nues,
brivalls i trapelles,
fent pessigolles
al blau del cel.

Oms

En solitari,
i també amb els peus
xipollejant dins el riu,
l'om més alt
arrodoneix la capçada
per obrir les brancades
als ocells més menuts.

L'om canta al capvespre,
quan els rogenes
i els blaus més subtils
fan reflexes
sobre els enfilalls de vellut
que vesteixen les branques.

Quan la llum ja no penetra
dins la foscor del brancatge,
els ocells,
a recer i a casa,
s'acomiaten del dia
refilant melodies
de costum.

El tronc, cofoi de les simfonies,
bressola entre el brancall
tot d'arquitectures fràgils:
nius porucs
a redós del vent.

Roures

Monarca del bosc.

Per Tordera,
és el pèrol,
des de la Roureda,
el roure més familiar.

Vigilen atents,
des de les capçades
més altes,
els horitzons de costum:
el Montnegre,
amb un cim per cada Sant
i un altre per cada Verge;
el turó de Palafolls,
i Miralles,
i els turons de Terra Negra
tots vestits d'històries d'oblit.
Resseguint-ho tot,
com un subratllat gruixut
marcat ben fort en la sorra més austera,
el pare riu,
motor i motiu.

En la llunyania,
senyor de les muntanyes,
el Montseny, "Monte signi",
senyal per tothom
pels segles dels segles.

Roure,
fortalesa, elegant i ferm,
si per molts és estranya
la teva presència,
quan no hi ets...
Com en sentim l'absència!

Alzines

Les fulles són petites,
però dures i lluent.
L'ombra és prou ampla,
agraïda i potent.
A l'atapeït brancatge,
els aglans es guarneixen
de senyor antic,
amb un barret divertit
i un vestit amarg
del color del cuir brunyit.
Les branques són fortes,
la fusta, dura:
eines, mànecs,
estris pel camp.

L'alzina beneeix els boscos
del Montnegre
amb la seva extensa presència;
i la seva gent,
d'ençà que els segles tenen consciència,
crema la seva fusta
a totes les llars de foc,
des de la més humil
al castell més orgullós.

Tot i això,
ja només és un lleu record
en la memòria dels pobles
maresmenes,
la lluita i l'esforç
a les places carboneres
dels bracers del bosc,
quan les piles d'alzines,
vençudes i tallades
per la destrat bosquetana,
carregava de bitllots
i vestia les rotllanes
fent cercles, com sardanes,
de fusta soferta i dura;
per, amb la màgia de l'experiència,
esdevenir futur carbó.

Arboços

Amb les arracades de vellut
i tots els vermells
i taronges
penjant a la capçada,
desafia la tardor
i deixa, a cada branca,
els penjolls menuts
dels seus fruits.

Es recargola
quan l'aigua escadussera
eixuga la terra fins a la pols,
i gaudeix,
en lluïssors de verd intens,
quan les tardors generoses
escampen tots els llevants
arreu del bosc.

Fredolíc i pudorós,
l'arboç no es despulla,
manté perenne la fulla
i, quan arriba el fred,
just es ruboritza
i les pinta de vermell.

Com si d'un conjunt
de sagrats calzes
es tractés,
les flors, en pomells
i pintades de marfil,
pengen, agrupades,
i comparteixen espais
amb els fruits:

Alhora,
naixement i destí;
preludi i epíleg,
inici i... fi;
vida i mort
sobre les branques.

Àlbers

Com si el vent
s'emportés els colors
a cada bafarada,
i transformés el marge del camí
en bocins de blanc,
o blanc i gris,
o negre i gris,
o gris i verd.

A cada branca,
flexibles arcs
medievals
disparen, amb cada paraula,
una fletxa
a la diana de les sensacions:
oblit (... i erra el tret),
tendresa (... i s'acosta molt més),
adolescència (sí...!),
i cor trencat d'amor intens (... i encerta del tot!).

L'escorça de l'àlber
para el temps
perquè dibuixi el seu ritme,
lent i feixuc,
a l'embolcall que l'acompanya.
Hi ha dibuixos de cada calorada,
marques del glaç
i de la força del vent;
però, si mires més enllà
de cada marca,
just on han nascut
les branques
tallades després,
veus uns ulls que ens miren
com vivim el nostre temps,
si al ritme apressat del dia a dia,
o de l'arbre que reposa la calma
a cada anell.

Verns

Lluents vora el riu,
gairebé desaparebut,
enfosqueixen la llera
amb ombres atapeïdes de xarol.

Esquitxats entre els arbres de ribera
(aquí un àlber, potser allà un om),
el vern s'amaga en les fosques
de la riera
més salvatge,
i guarda gelós
les arracades de les seves flors,
i els botons discrets,
sempre apinyats,
dels seus fruits
aborronats
i estrets.

De vegades,
amb els peus submergits a l'aigua,
puntegen la tarda
de lluissors estranyes
d'un sol que s'escola
pel joc etern
de l'aire i... les branques.

No t'amaguis!
Recorda'm que hi ets,
que, vora el riu,
també pentines la tarda,
com ho fan els àlbers,
i els oms,
els freixes
...o les acàcies.

Suroos

La pell
dels vells arbres,
com un avi de sol i vent,
camps,
feina i fred,
es colra en soles profunds
que recorren els troncs
vestits de temps:
gris i plata als plecs,
com els avis als polses.

Però els suros
no són un arbre més
del catàleg,
ni varietat ni luxe;
els suros són companys de feina,
generositat, riquesa i vida.

Per a Unamuno, la Història,
així, amb majúscules,
no tindria sentit
sense els personatges més senzills
de la intrahistòria.
Per al nostre poble,
aquesta intrahistòria
són els camps,
els boscos, les carboneres,
la vinya, petita i familiar,
les nogueres
(a la cara nord de les masies,
regal d'avis previsors als nets)
i, sí, ara amb majúscules,
el Valor de les Sureres.

Ara, però,
han desaparegut
dels nostres diccionaris familiars
els peladors
d'estius extrems i assedegats;
les pannes,
enfilades dalt dels matxos;
els bullidors,
i les olors recurrent els
carrers més antics; els
ganivets de llescar i
les lones a les tau les.

Han desaparegut
els taps i els tapers,
i el goig de viure
amb l'esforç de les mans
sense més amo
que la il·lusió
de la feina ben feta.

Va arribar,
fent tremolar l'aire que l'envoltava,
la màquina;
i d'una revolada,
transformà,
amb cops de vapor i politges,
el binomi d'"un tap un somriure",
en milers i... tots tristos;

vuit hores i demà més,
i, sí,
així,
la ruïna dels tapers.

Segon Premi Grup F
M.Inmaculada Zapata Bruxens
Calella

MOTS A LA XARXA

Gotes de llum
damunt la sorra;
rastres de sang
sota el taulell.
Deixem que regalimi la mel,
que la formiga llisqui sobre el marbre.
Encès sol rogenic dins la pupil·la,
tot el dolor del món en un palmell.
Com redimir el plor
somort de la quitxalla?

* * * * *

Sento els mots sortir curulls
de continent i... mala gaita.
Bé semblaven tan ganduls,
i ara fan cua a la porta...
Duen bàcul de sabó,
espardenyets de liana,
un sarró de fil de neu,
molta pressa per deixar-me.

* * * * *

Tristor de lluna plena,
fa tants anys que m'acompanyes!
Tinc sempre la porta oberta
al teu somriure platejat.
Alçar el cap
i veure't tan formosa
esbandeix dèries i ombres.
Allà dalt, tota sola,
et sé germana

de la meva ànima,
perduda enmig de la nit fosca.
Dolçor de lluna plena,
vessa llum sobre ma angoixa.

Pouo fines cintes mogudes
pel vent interior.
Tot i que en sé la llarga
estada dins el rònc cor
de la foscor,
les sento fresques,
oloroses de romaní i de sol...
Tot i l'obscuritat
absoluta en què em moc,
en percebo els saborosos colors,
l'onejant estela de claror..

A la M'rina

El tendre caliu del teu tacte
arracona el defici, el neguit.
Tot el que ve de tu és gratuït,
senzill, honest, tan espontani
que diria que la natura en fer-te
deixà fluir el goig des del seu si.

Amb tu no calen preguntes.
Hi seràs mentre et plagui;
i és tan dolç quan et plau.

Verds ulls esbatanats
a cada descoberta,
mirar el món a través teu
remou la polsegosa
teranyina del meu esguard.
Tenir-te prop em dona l'oportunitat
de sentir-me una mica nova,
ara que la grisor
sembla tenyir-ho tot al meu voltant.

creixent,
mirant de ser
una micona de res més sàvia,
més humil,
més jo,
menys el que esperen els altres,
menys el que toca,
menys el que trien els de fora,
menys tal com cal..
entrebancant-me
i tornant-me a aixecar,
tot espolsant-me els genolls..
i tornant-me a entrebancar.

* * * * *

*(Faig Reiki al nostre projecte com a contacontes al
costat del riu a St. Esteve de Palautordera. Estem
tan quiets, sota el sol, que una sargantana passa
per sobre de tots dos)*

Les branques, desvergonyides,
es desfan dels pètals blancs:
centenars de flors pansides
omplen tot aquest sorral.

Sargantana Contacontes
pel meu braç s'ha passejat,
pessigolletes ben dolces
prop del riu ja tot nevat.

Serà cosa dels follets
tan lleugera passejada?
Sé ben cert que són amants
d'allò que amb mes mans cuidava...

* * * * *

A Gósol

Petjades de llum
sobre l'herba
permeten que intueixi
el trepig de l'enyor,
tot allunyant-se
passat enllà.

Prendrem consistència
d'on n'hi ha,
de les tel·lúriques
arrels del desig.
Desig de seguir viva
fins aquí,
fins poder retrobar-te.

Reciclarem el fum
en corpòria vida,
en lumínica consistència
d'ésser real,
desitjós i desitjat.

Indrets onírics,
plens de *clara-vidència*,
on ressona
tot el que cal saber,
que savi fer-vos
una visita!
Savi, sí;
no sempre plaent.

La dolça aspror de la consciència.

Fer bugada

Fer bugada,
tot escorrent la por
fins a l'última gota,
fins a l'últim regalim;
deixa-la fluir tota,
sense perdre de vista
l'ara i l'aquí.

Fer bugada
i que les peces encaixin,
malgrat el bressol blau,
malgrat la cua de la sirena,
malgrat la clivella
irritada del meu sexe,
que es bada
implorant
ser reconegut.

Fer bugada
i deixar ben estesa
als quatre vents
la meva consistència,
feta de llums
i ombres,
de sis i de nos;
de nos que no
em neguen,
que no
m'anul·len...

Fer bugada i que la por
supuri per la pell
de la màscara
de l'etern somriure,
tan pesada,
tan resseca...

Fer bugada
i obrir de bat a bat
la carcassa
perquè en pugui sortir,
ben esbandit i autèntic,
un bon raig
de mi mateixa.

* * * * *

Poemes de la llum

Vull construir poemes de llum,
d'esperança,
on els mots parlin
del que sempre hi ha estat,
del que m'ha dut fins aquí:
la consistència,
el coratge,
la joia,
les arrels
per ancorar-me.

Poemes plens de grocs,
taronges,
verds,
marrons,
vermells de sang,
de vida,
d'esperança.

Poemes del sí,
del clar,
de l'anem-hi.
Perquè m'ho valc,
perquè ho puc,
perquè em cal,
perquè l'univers
fa temps
que m'ho reservava.

* * * * *

*Han enterrat la Montse, amb el seu somriure,
aquest matí, sota un sol radiant*

La boira espessa de la mort
plana sobre els meus ulls,
mentre sento el cadàver
de la noia allà,
tot sol,
tot fred,
dins el nínxol
que era del seu avi.

És la nostra soledat,
l'irrefutable fet
de la seva desaparició.
Són tots els meus dols,
les pèrdues acumulades,
que malden per sortir
dels ulls farcits de llàgrimes.

Silenci:
no tenim res més
per fer front
a l'enyorança
del somriure tan formós
que dorm rere aquella làpida.

* * * * *

La culpa d'existir,
el pinyol negre
del meu fruit,
irradia fosc i podridura.
L'he encobert any rere any;
no sabia què més fer-hi:
era tot el que tenia.

* * * * *

Fulles que inunden
el paisatge
d'aram, d'or, de sang.
Fulles que són bosc
i en ell es recreen,
retudes al dolç destí
de fer-se arrel,
de reconèixer-se com a tronc
i finalment elevar-se fins al cel,
des d'on caure,
com blana manta,
als peus enfredorits
del tardoral bosc
que elles són.

*“La vida et costa” em diu l’Anna;
jo sento que té raó.*

Costa, la vida.
Costa del mar.
Costa que fa pujada.
Costa que fa costat.
Costa que té cos.
Costa que conté el caos.
Actos fets pujada que du al mar, on tot el caos pren
cos al meu costat.

Lleugera vibració de sol
esberla la tebior de l'aire;
llueix de la fulla el dolç caire,
s'entela el joïós cant de l'au
que ens anuncia la primavera.

Llenques de sol
damunt la platja
encara nua.
La sorra,
com un pubis desitjós,
espera l'embranchida de les ombrel·les,
l'empenta de les pales,
la carícia dels cossos calents.

* * * * *

Torno a casa,
tants anys fora sense saber-ho...
Fetes les maletes,
me'n vaig anar;
el cos, farcit de por,
però, es va quedar
a complir,
creient, així,
poder aturar la por.

Torno a casa,
amb les ganes,
amb la consistència,
amb la voluntat de ser-hi, de ser-me
ja per sempre.

Torno a casa
per covar-hi el desig,
tan llargament absent.

* * * * *

Silenci perfecte,
bastit amb vent entre les fulles
i refilet d'ocells.
Allà baix
la vall s'estesa,
flonja i amorosa.
Bonior d'insectes atrafegats
entre les tombes cobertes
de flors violetes.
Hi arriba el so dels nens
que juguen i xipollegen,
mentre gairebé un mil·lenni
de cossos
es *re-integra* a la terra.

Ma filla pedaleja pels camins
ben lluny d'aquí.
Sa joia s'encomana a les flors
del gessamí.
Ma filla fa baixades que li fan pujar el cor.
Ses galtes, de tan roges, porten engrunes de foc.

El vell
no es rendeix
i, obstinat, avança
resseguint els carrers
fins al tapet verd,
que recull les cartes
i els mots
dels vells companys
de tantes tardes.

La serra llança al vent
espurnes d'arbre,
aroma ja no vegetal,
preludi del caliu
que omplirà la nostra llar.

* * * * *

La nena ha de girar els ulls
a la mare més propera.
Com que mai no hi és la seva,
va i s'explica al dibuix
que té damunt la tauleta i...
suma al dolor un altre gruix.

* * * * *

Reformes

*Primeres notes a la Llavina,
ja sense verdet per les pluges de l'hivern*

Esbandim el verdet
del dolor, l'enyor, el neguit, la por,
amb fortes,
fresques torrentades d'ira,
joia,
il·lusió,
ràbia.

Present i futur; ja no hi ha passat.
Ha passat.
Que deixi el pòsit i foti el camp.

Estic cansada de remenar merda,
d'encarar-me als llençols polsegosos
dels meus fantasmes,
de recordar grisor.
Però cal recordar-la
per no permetre-la mai més.

Mai més.
Mai més
deixaré que els altres em *de-fineixin*.
Mai més
deixaré que els altres triïn per mi.

Vaig fer el millor que podia fer.
Però ja està fet.
Ja està.
Mai més.

Mai més.
Esbandir el verdet.
Es relisca sobre les pedres,
si hi ha verdet.
No és arbre, ni planta,
és *res-idu* del que va passar. I no passarà mai més.

Fes-li el dol al passat.
Gràcies per haver-hi estat;
gràcies per la joia que va ser,
per les rialles que van ser
i han mort.
Que descansin en pau.

Estic de reformes.
Tapant les esquerdes,
obrint finestres
per on entri la llum del sol,
per on surti la meva llum.
Traient el core
de la fusta de la porta,
dels mobles;
esteranyinant les cantonades.

Capa a capa, plor a plor,
la pintura cau,
el verdet s'esbandeix.

* * * * *

L'embolcall de la flassada
va servir per tapar el nyap;
sort que aquella matinada
tots a dormir van tornar.

Arraulida al passadís,
ni grinyolar no goses:
si s'adonen que ets aquí
potser et farien fora...

Esperar ben calladeta,
controlant fins el que sents.
Esperar que, sent boneta,
oblidin que no ets un nen.

* * * * *

Construir amb les paraules,
destruir amb elles.
Són elles les que em fan,
les que aixequen els murs
de la consciència.
Murs que protegeixen,
murs que empresonen,
murs que limiten,
murs que cal superar,
tot havent-los apamat bé,
per poder seguir endavant.

* * * * *

El negre gos de l'oblit
arrossega llargues cadenes
fetes de plors dels cadells
abandonats per les cantonades.

Cantonades del destí,
curulles d'enyorances;
tan buides que semblen avui,
tot i quedar-hi la basarda...

El negre gos veu venir
els llargs pals que semblen canyes;
no s'amaga, no fuig,
tampoc els planta cara.

És al cap on és ferit,
al descobert queda la carn,
vermella sobre el negre llis
del seu pèl que tant brillava.

Els quatre homes, muts, dempeus,
no semblen adonar-se dels xiscles,
del dolor
que brolla de la noia esglaiada.

Què hi veu la noia en aquest gos?
Què hi projecta sa ànima?
Aquella nena que nasqué
sense un lloc on ajocar-se.

Pseudo-haiku pandèmic

Morrions llòbrecs,
segells de por-
malson, què dius de mi?

**Concurs on-line
de relats curts
del confinament
al Maresme**

*Grand Prix
2015*

1r premi, infants de fins a 11 anys
Marina Agell Turon
Malgrat de Mar

EL MEU CARRER

Soc tímida però crec que estic millorant això de fer amics.

Tot va començar durant el confinament, el primer dia que vaig sortir a aplaudir. El meu tiet és infermer i volia animar-lo. Aquell dia no em vaig quedar quan van posar la música, tenia vergonya, l'endemà, en canvi, sí. Cada dia em quedava més estona i anava coneixent els veïns: en Pau és cantant d'òpera i la seva dona, directora d'orquestra, la Laia és pagesa i mai hi era a l'hora dels aplaudiments, en canvi la Mar és mestra i sempre estava molt enfeïnada amb les classes virtuals, ella i l'ordinador no es porten bé, sort que no és mestra d'informàtica! En Miquel sempre posava música, la Lluna té dos mesos, va néixer en ple confinament.

El meu carrer és genial i ara tot s'ha acabat però igualment sortim al balcó a xerrar una estona.

2n premi i premi per votació popular,
infants de fins a 11 anys
Jana Bartrés Sanuy
Sant Vicenç de Montalt

NOUS DESCOBRIMENTS

Fa dos mesos que ni tan sols sabia què volia dir confinament i ara ja en soc una experta. De cop i volta el món es va aturar, les hores costaven de passar, el temps s'havia adormit i les notícies parlaven d'una pandèmia global.

Durant aquest temps he inventat significats per a la paraula confinament. Prové de confiança, de convivència i de connexions. He observat com el món dels adults aprenia el tan necessari treball cooperatiu, confiava en un veí perquè li portés medicaments de la farmàcia i connectava amb els sentiments d'altres persones compartint cassolades cada vespre.

He descobert noves pigues del meu cos, m'he distret entre notes i escales de violí i m'he perdut en la fantasia d'un bosc encantat amb la Harper.

Per a mi el confinament també inclou Fi de final, de fita. Fi com el de les pel·lícules, un final ple de nous aprenentatges.

1r premi, joves de 12 a 17 anys
Anna Garriga Górriz
Mataró

FLAMES ROGES

Ja fa quasi vuitanta dies d'ençà que tot va donar una volta per complet. Les mascaretes ja formen part del nostre dia a dia, i les nostres dues boles de cristall ja s'han acostumat a veure les hores passar a través dels finestrals. Els llapis i bolígrafs han esdevingut utensilis secundaris i han donat pas a les pantalles i als teclats. La televisió ha provocat nits de cinema a casa o simplement l'hem feta servir com un passatemps més. Des del meu sofà, cap a les vuit del vespre es veu el cel rosat que forma flames roges darrere els edificis de la ciutat, donant lloc a unes postes de sol que fins fa dos mesos no m'havia adonat que existien. Necessito que aquesta nova realitat s'esfumi. D'haver-ho sabut, haguérem gaudit i aprofitat més els darrers mesos abans d'acabar tancats entre quatre parets?

2n premi, joves de 12 a 17 anys

Alicia Íñiguez Arroyo

Sant Vicenç de Montalt

DESPRÉS DE LA TEMPESTA

Un silenci insòlit envoltava tota l'estança. Recollada a l'ampit de la finestra, vaig passar una bona estona intentant albirar algú al carrer, però no ho vaig aconseguir. L'absència del més mínim moviment era absoluta. Gradualment, a aquell estrany silenci se li afegia la incertesa, el desconcert, la impotència, fins i tot, la por, davant d'una situació que mai ningú havia imaginat, que mai ningú podia esperar. En aquell moment, vaig sentir que el món s'esfondrava amb tanta celeritat que era impossible aturar-lo. Totes les meves expectatives a curt termini s'havien esvaït com ho fan els núvols després de la tempesta, empaitats per un fort vent de tramuntana. De sobte, vaig sentir les veus de la meva família i els sons dels missatges dels meus amics. El neguit es va transformar en confort. Els tenia a ells: això era el que veritablement importava.

Premi per votació popular,
joves de 12 a 17 anys
Carlos Gladiador Godino
Mataró

FORÇAR EL SOMRIURE

De tantes vegades que he sortit al balcó, ja m'he après els mapes que formen els núvols, em sé de memòria la ruta que segueix el sol als matins i tinc gravada al meu cap la llista de cançons que reproduceix la ciutat amb l'ajuda dels ocells i dels cotxes. Cada nit quan miro el temps que farà l'endemà, desitjo, amb les poques ganes que em queden per somriure, que anunciïn un bon dia. Sentir com diuen que ho serà em fa pensar que tenen raó, però quan em llevo i torno a sortir al balcó, tot segueix igual. No puc permetre'm forçar un somriure, quan qui me'l provoca no és al meu costat. Fer-me el feliç només em posarà més trist, així que amb l'ajuda d'aquells mapes de núvols, la ruta del sol i la música de la ciutat, compto el temps que falta per tornar a la normalitat.

1r premi, adults de 18 en endavant

Maria Peña Torrent

Arenys de Munt

SOMRIURES D'ORQUÍDIA

Era a la cuina, capficada amb l'enrenou del virus, quan m'ha sorprès l'orquídia. Tot i el meu descuit per regar-la, ha brotat. És de tons rosats i blancs, suaus com les paraules que callem, com l'amor que sentim i no expressem. Me la va regalar en Toni fa més de deu anys; el meu amor, com el seu, també és de paraules no dites, de silencis buscats.

Aquest matí, mirant la tija plena de poncelles —tot i haver estat gairebé oblidada, i a vegades, per què no dir-ho, fins i tot insultada per la seva lletjor— m'he adonat que res l'ha aturat per donar el millor de si, i m'ha sostret un somriure.

Ara, els matins clausurats tindran una nova benvinguda, un instant de bellesa; efímer com les mascaretes que ens tapen els somriures d'orquídia que no podem oblidar.

2n premi, adults de 18 en endavant *ex aequo*
Jordi Brunet Ezquerro
Sant Vicenç de Montalt

LA CALAIXERA

La fusta s'ha esberlat com fruita madura. El moble és vell i fa temps que resta abandonat en un racó de l'habitació de desembaràs. Ni en recordaves l'existència. Si avui el veus és perquè una veueta interior ha trencat l'abúlia desidiosa de l'avorriment en què vius. Retires de sobre un plec de revistes, diaris i bosses que l'envolten. En unes hi ha aparells espatllats, andròmines, i en d'altres roba en desús de mida impossible per al teu cos. Sembla mentida el que acumulen els anys. Quan acabi el confinament hauràs de fer algun viatge a la deixalleria. Fas espai i amides perspectiva. No saps què guarden els quatre calaixos del moble, no ho recordes. Fins i tot et fa respecte obrir-los. Un respecte pueril, cert. L'escletxa de la fusta te'n distreu. De sobte no pots deixar de mirar-la. La mires tant que en veus tota la negror dels anys.

2n premi, adults de 18 en endavant *ex aequo*
Salvador Riera Solsona
Mataró

ATRAPAT!

No me'n sé avenir!

Si ja m'ho deia el genoma base que no em relacionés amb desconeguts perquè no em duria res de bo! Hauria d'haver fet cas de l'algoritme de seguretat quan em va avisar del perill imminent! Però la seva bellesa encisadora em va seduir i el seu cant proteic em va embriuar.

I aquíestic jo, un fins ara inabastable coronavirus, atrapat per una nanoproteïna robòtica, descodificat i confinat en un xip biònic!

Premi per votació popular,
adults de 18 en endavant
Dolors Godino Rodríguez
Dosrius

ENGABIADA

Lliure.

Respiro fons, feliç.

Els llavis es mouen en un somriure.

Em trec les sabates.

Poso els peus sobre la sorra calenta, noto les pessigolles de les pedretes entre els dits.

Lolor del mar m'envaeix el cervell mentre m'apropo a l'aigua.

M'omple de records.

Els crits i riures dels nens van desapareixent a mesura que el soroll de les ones és més fort, el mar avui està enfadat.

L'aigua em toca els peus i m'aturo, gaudint de la sensació, i deixo que el vent tebi m'abraci abans d'enfonsar-me.

I com sortint de l'aigua freda, amb la respiració tallada... obro els ulls, i el carrer és buit, no passa ningú.

El silenci em deixa sentir el cant dels ocells a través del vidre, veig al fons els arbres ballant amb el vent.

Recolzo el cap a la finestra i deixo que el sol m'escalfi la pell.

Sospir llarg, trist.

Engabiada.

Bases i actes

Guad. Roset
2015

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2020 - XXXVII edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia. Premi ordinari

1 PARTICIPANTS

1.1 Els municipis participants seran els que s'adhereixin al conveni anual de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 1.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

1.3 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

Grup A: de 6 a 8 anys

Grup B: de 9 a 11 anys

Grup C: de 12 a 14 anys

Grup D: de 15 a 18 anys

Grup E: de 19 a 25 anys

Grup F: a partir de 26 anys

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat dels participants el 30 d'abril del 2020.

1.4 Els participants només podran presentar una obra per modalitat en un sol municipi. En el cas que presentin més d'una obra per modalitat i autor, i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2 OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

2.3 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.4 L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups A, B i C és de 5 cares de DIN-A4 o equivalent. L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups D, E i F és de 15 cares de DIN-A4 o equivalent.

2.5 Preferiblement els treballs han de ser escrits en lletra de cos

12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts o equivalent.

3 PLIQUES

3.1 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

3.2 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVII Mostra Literària del Maresme
- Títol
- Pseudònim o lema
- Data de naixement
- Grup i categoria

3.3 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex1):

- XXXVII Mostra Literària del Maresme
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor/a
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa en el cas dels grups D, E i F:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS

4 PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 10 de juliol del 2020.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En el cas que se superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que se n'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la

regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

5 PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi per cada grup i modalitat.

5.2 Els grups A, B i C rebran un val bescanviable per llibres i els premis D, E i F rebran un premi econòmic en metàl·lic. Aquests estan subjectes a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a d'altres subvencions.

5.3 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

6 PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Els municipis participants seran els que s'adhereixin al conveni anual de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 6.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

6.3 Sense límit d'edat.

6.4 Els participants només podran presentar un microrelat en un sol municipi. En cas que presentin més d'un microrelat per autor i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.5 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, amb espais inclosos, redactats en català, tant en poesia com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

6.7 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

6.8 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de Microrelats
- Títol
- Pseudònim o lema

- Data de naixement

6.9 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex2):

- XXXVII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de Microrelats
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor/a
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa en el cas de persones majors d'edat:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS

6.10 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 10 de juliol del 2020.

6.11 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.12 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

6.13 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic en el cas dels adults o el mateix import en un val bescanviable per llibres en el cas que el guanyador sigui menor d'edat. L'import d'aquest premi està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a d'altres subvencions.

6.14 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

7 PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

7.1 Els municipis participants seran els que s'adhereixin al conveni anual de col·laboració entre els ajuntaments de la comarca i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme, en algun dels municipis citats al punt 7.1. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb el municipi.

7.3 Sense límit d'edat.

7.4 Els participants només podran presentar un relat breu en un sol municipi. En cas que presentin més d'un relat breu per autor i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

7.5 Les obres poden ser individuals o en grup, sempre que s'acrediti la discapacitat intel·lectual de l'autor/a o autors/es.

7.6 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

7.7 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.8 Les obres s'han d'enviar en format digital a través d'EACAT al Consell Comarcal del Maresme.

7.9 L'extensió màxima per les obres és de 4 cares de DIN-A4, en lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies 1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.10 Les obres han d'especificar a l'inici del text:

- XXXVII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitat intel·lectual
- Títol
- Pseudònim o lema
- Data de naixement

7.11 Cada ajuntament enviarà un llistat acompanyant els treballs on s'indiqui (Annex3):

- XXXVII Mostra Literària del Maresme. Premi extraordinari de relats breus per a persones amb discapacitat intel·lectual
- Municipi on es presenta
- Títol
- Pseudònim o lema
- Nom i cognoms de l'autor/a
- Data de naixement
- Adreça, telèfon i adreça electrònica
- Grup i categoria

I com a documentació annexa:

- Fotocòpia del DNI/NIE/PASS de tots els autors/es en cas de ser majors d'edat
- Certificat oficial de discapacitat intel·lectual de tots els autors/es

7.12 Els treballs escollits pels ajuntaments participants es presentaran al Consell Comarcal del Maresme abans del 10 de juliol del 2020.

7.13 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.14 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

7.15 El premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un val bescanviable per llibres, l'import del qual estarà subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a d'altres subvencions.

7.16 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

8 JURAT I TRÀMIT

8.1 El jurat de la fase local serà nomenat per l'ajuntament que convoca el premi i serà el que qualifiqui les obres a nivell local.

8.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més, designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la Comarca del Maresme.

8.3 Serà responsabilitat del jurat:

- Elaborar el veredictes que es recollirà en una acta
- Rebutjar els treballs que no s'ajustin a les bases de la convocatòria
- Concedir accèssits
- Declarar desert un premi

8.4 El veredictes del jurat serà inapel·lable i vinculant per l'òrgan resolutori que serà el President del Consell Comarcal del Maresme.

8.5 Els accèssits seran publicats al llibre recull però no disposaran de premi.

8.6 El jurat trametrà l'acta del veredictes al Consell Comarcal del Maresme i aquest comunicarà els guanyadors als municipis participants, que n'informaran els seus participants.

8.7 L'ajuntament amfitrió determinarà el lloc i l'hora de l'acte públic de lliurament de premis i ho comunicarà als ajuntaments participants.

9 PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer-ne una primera publicació i poder reproduir-les —de manera total o parcial— en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com al web www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Comarcal del Maresme, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32 08301 de Mataró.

10 ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Els participants seran responsables de les reclamacions que es produeixin per danys a tercers (plagis, danys morals, etc.).

10.2 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.3 En compliment del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades i garantia dels drets digitals, us informem que el Consell Comarcal del Maresme, com a responsable del tractament de les dades dels participants de la Mostra Literària, tractarà les dades amb tota la confidencialitat i aplicarà les mesures de seguretat que corresponguin.

Les dades facilitades seran tractades legítimament d'acord amb el consentiment donat en inscriure's a la Mostra i en compliment de les funcions públiques pròpies de l'entitat per gestionar la inscripció, participació i comunicacions amb els participants a la Mostra. Les dades no seran cedides a tercers, excepte les dades dels guanyadors, que seran difoses públicament.

Un cop finalitzada la Mostra, les seves dades seran conservades únicament per al compliment de les normatives aplicables i per

atendre possibles reclamacions, però no seran utilitzades per a cap altra finalitat.

Les persones interessades, en cas de desitjar-ho, podran exercir els seus drets d'accés, rectificació, supressió, oposició, limitació del tractament davant del Consell Comarcal del Maresme de forma presencial per instància genèrica a la plaça Miquel Biada,1 (08301) Mataró, o bé ho poden fer telemàticament per instància genèrica a la nostra seu electrònica al següent enllaç: <https://www.seu-e.cat/web/ccmaresme/govern-obert-i-transparencia/serveis-i-tramits/tramits/instancia-generica>.

Així mateix recordem que en cas de considerar que els seus drets de protecció de dades han estat vulnerats, pot presentar una reclamació davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (www.apd.cat).

10.4 Totes les persones participants en aquest concurs literari, tinguin l'edat que tinguin, podran ser fotografiades. El municipi amfitrió i el Consell Comarcal del Maresme podran fer ús d'aquestes fotografies per fer publicitat i difondre aquest acte sense necessitat prèvia de cap tipus d'autorització. Els noms i les fotografies dels participants poden sortir publicats a la premsa i a d'altres mitjans de comunicació.

10.5 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

Acta del jurat de la Mostra Literària del Maresme 2020

Es convoca una reunió on-line mitjançant *GoogleMeet* el dia 14 d'octubre de 2020 a les 18:00h. Es pren acta des del Consell Comarcal del Maresme a Mataró. Hi assisteix el jurat de la Mostra Literària del Maresme, per part de l'Ajuntament de Teià, Glòria Gasch i Jordi Boixadós; i per part del Consell Comarcal del Maresme, Montse Planas i Jaume Prat. També hi assisteix el conseller de Cultura del Consell Comarcal del Maresme, Marc Bosch, amb veu però sense vot; i Mònica Marcet del Consell Comarcal del Maresme que actua com a secretària.

A causa de l'elevat nombre de treballs que s'havien de valorar, i que enguany la contingència Covid ha fet que l'obertura de pliques es fes molt més tard que habitualment, s'han repartit les obres entre els membres del jurat en funció del volum. Així, els grups A, D, E i F de poesia han estat valorats per la Montse i en Jaume, i els de les categories B, C i F de prosa per la Glòria i en Jordi. Els premis extraordinaris de microrelats i el de persones amb discapacitat intel·lectual han estat valorats per tot el conjunt del jurat.

Es proposa començar pel grup B, de 9 a 11 anys. La Glòria i en Jordi diuen que s'han posat d'acord molt ràpid i el seu vot ha estat unànimе a l'hora de triar els guanyadors d'aquest grup que destaquen sobre els altres. En el cas de la prosa, el 1r premi és per al relat *La Laura* d'Anna Nebot Riera, d'Arenys de Munt, del qual destaquen la descripció encertada de la diferència d'una nena amb taques, l'abordament del tema de l'assetjament escolar, i que té un bon tancament. El 2n premi és per a *Los tanoca i els tres esquiroles* de Bernat Vidal Martínez, de Canet de Mar, els diàlegs estan molt ben portats i està, en general, molt ben escrit. Pel que fa a la poesia, el 1r premi és per a *El pangolí* de Galdric Armengol, de Teià, pel vocabulari i el bon ritme. I el 2n premi és per a *Una cançó per un tros de pa* de Lluc Grabulosa Garcés, d'Arenys de Mar.

Seguim pel grup A, de 6 a 8 anys. La Montse i en Jaume destaquen la rima i el bon treball del 1r premi de poesia que atorguen a *Les set comparses*, de Manel Vilana Ferreres, de Mataró. I el 2n premi és per a *El confinament* de Joana Català Bofill, de Vilassar de Dalt,

qui dedica el seu poema a l'actualitat. En la categoria de prosa, el 1r premi és per a Clara Esteban Joseph, d'Arenys de Munt, amb *La llibreta màgica*, on es destaca el caire imaginatiu del relat; i el 2n premi de prosa és per a *Charli i la màquina del temps* de Pol Izaga Martínez, de Montgat, que tot i ser curt està molt ben redactat.

En el grup C, de 12 a 14 anys, el 1r premi de prosa és per a *Ni ara ni mai, petita* de Clara Giró Galceran, de Mataró, del qual la Glòria i en Jordi diuen que és un relat molt intimista, molt ben tractat i amb un final colpidor. El 2n premi és per a *Superpoders* de Sara Correa Fernández, de Tordera, del qual destaquen el sentit de l'humor i un bon tractament dels diàlegs. El 1r premi de poesia és per a *El naixement* de Laia Clarés Gallart, d'Arenys de Mar, pel tractament diferent del tema, i el 2n premi és per a *La solitud* de Yaiza Córdoba, de Tordera.

Pel que fa al grup D, de 15 a 18 anys, el 1r premi de poesia és per a Marta Mercader Gili, de Tordera, per a *Sororitat*, del qual el jurat diu que és un poema reivindicatiu de la dona amb un gran sentiment feminista i una rima molt acurada. El 2n premi de poesia és per a *El medi ambient* de Júlia Luelmo Rodríguez, de Tiana, una altra reivindicació en clau ecologista on es destaca la importància de cuidar la natura. El 1r premi de prosa d'aquest grup és per a *Tant de bo*, un relat de Mar Calvo Fernández, de Mataró; i el 2n premi és per a *Més enllà de la vida* d'Emma Correa Fernández, de Tordera, en el qual ens relata una visió diferent de la mort.

Del grup E, de 19 a 25 anys, el 1r premi de poesia és per a *Tristor silenciada* d'Alba Segura Torner, de Tordera, per la manera d'expressar sentiments com la pena, la tristor i la ràbia. I el 2n premi és per a *Àvia* de Marta Lopera Mármol, de Montgat, pel seu dibuix de la relació entre el jo, la mare i l'àvia. Pel que fa a la prosa, el 1r premi és per a *La felicitat en pots de vidre* de Maite Castillejos Klomp, de Sant Andreu de Llavaneres, qui amb la seva narració ens transmet un missatge d'introspecció on descobrim que estem millor del que ens pensem. El 2n premi de prosa del grup E és per a *La dona que volia volar* de Neus Fernández Benito, d'Argentona, qui dedica la seva prosa a l'alliberament de la violència masclista.

Finalment en el grup F, de més de 26 anys i en la categoria de poesia, obté el 1r premi *Arborètum pròxim* de Quim Haro González,

de Tordera, que ens aproxima a la natura del Maresme amb aquesta visió intimista dels arbres de casa nostra, mentre que el 2n premi és per a *Mots a la xarxa* de M. Immaculada Zapata Buxens, de Calella, del qual el jurat destaca el ritme i la sonoritat. Pel que fa a la prosa, el 1r premi és per a *Pensa un desig* de Joan Mayans Planells, d'Arenys de Munt, per l'ús del narrador omniscient que trena la història fins a un final brillant. I el 2n premi és per a *Un dia de juliol* de Jonatan Borràs Garcia, de Cabrera de Mar, un relat molt ben construït amb sentit de l'humor i que genera misteri.

Pel que fa al premi extraordinari de microrelats, al jurat li ha costat ser unànimе pel diferent enfocament de cada relat. S'han destacat *Ecocidi*, *Comiat*, *Soliloqui*, *Versos orfes* i *Dinou*. Després de rellegir-los, el premi és per a *Versos orfes* de Teresa Julià Vercet, de Montgat, per l'originalitat i l'enginy i perquè ens explica una història.

El guanyador del premi extraordinari per a persones amb discapacitat intel·lectual és per a *Michigan* de Francisco José Guerrero Martín, de Vilassar de Dalt. Es tracta d'un relat d'aventures en el qual fa ús d'una gran imaginació que plasma en la narració. El jurat ha volgut fer esment amb un accèssit al relat *Un somni* de Maria Teresa Ribas Arenas, d'Arenys de Mar, per tractar les emocions d'una forma molt sensible en el seu escrit.

Acaba la reunió a les 19:14h i s'envia a signar l'acta.

Bases del concurs on-line de relats curts del confinament al Maresme Mostra Literària del Maresme 2020 XXXVII edició

1 PARTICIPANTS

1.1 Podrà participar qualsevol persona de qualsevol edat resident al Maresme.

1.2 Els participants podran presentar més d'una obra.

2 OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema principal serà el confinament.

2.2 Els relats han de ser escrits en català.

2.3 Els relats han de ser originals i inèdits.

2.4 L'extensió màxima dels relats serà de 150 paraules.

3 PLIQUES

3.1 Les obres s'han d'enviar a través del formulari web del Consell Comarcal del Maresme (www.ccmaresme.cat).

3.2 Per participar i publicar el relat al web se li demanarà al participant el municipi de residència, el nom i cognoms, la data de naixement, el correu electrònic i un pseudònim que és amb el qual es publicarà el text.

3.3 El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de demanar informació addicional quan ho estimi necessari.

4 PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Els relats es podran presentar fins al 30 de juny de 2020 al web del Consell Comarcal del Maresme.

5 CATEGORIES I PREMIS

5.1 S'estableixen tres categories de participants: infants de fins a 11 anys, joves de 12 a 17 anys i adults de 18 anys en endavant (l'edat serà la que es compleixi durant el 2020).

5.2 S'atorgaran un primer i un segon premis per part d'un jurat designat pel Consell Comarcal del Maresme i un premi especial per votació popular, que pot ser acumulable amb un dels anteriors.

5.3 Els premis consisteixen en un lot de llibres que el Consell Comarcal del Maresme adquirirà en llibreries de la comarca del Maresme a través de la campanya www.llibriesobertes.cat, a escollir per les persones premiades (títols i llibreria), segons els següents imports màxims:

Primer premi del jurat: 100€

Segon premi del jurat: 50€

Premi especial per votació popular: 100€

5.4 Els premis es lliuraran en l'acte de lliurament de premis de la XXXVII Mostra Literària del Maresme de 2020.

5.5 Els premis s'informaran quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

6 JURAT I TRÀMIT

6.1 El jurat del premi del jurat serà nomenat pel Consell Comarcal del Maresme i serà qui qualifiqui els relats.

6.2 Serà responsabilitat del jurat:

- Elaborar el veredictes que es recollirà en una acta
- Rebutjar els treballs que no s'ajustin a les bases de la convocatòria

6.3 El veredictes del jurat serà inapel·lable i vinculant per l'òrgan resolutori que serà el President del Consell Comarcal del Maresme.

6.4 Els relats guanyadors seran publicats al llibre recull de la Mostra Literària del Maresme en l'edició del novembre del 2020.

6.5 El jurat trametrà l'acta del veredictes al Consell Comarcal del Maresme i aquest comunicarà els guanyadors.

7 PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

7.1 Els relats seran publicats automàticament al web del Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Els relats guanyadors es publicaran en una primera edició en paper i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

7.3 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer-ne una primera publicació, i poder reproduir-les —de manera total o parcial— en publicacions o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com al web www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor.

7.4 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Comarcal del Maresme, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32, 08301 de Mataró.

8 ALTRES DISPOSICIONS

8.1 Els participants seran responsables de les reclamacions que es produeixin per danys a tercers (plagis, danys morals, etc.).

8.2 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat del premi amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

8.3 En compliment del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades i garantia dels drets digitals, us informem que el Consell Comarcal del Maresme, com a responsable del tractament de les dades dels participants en el Concurs de Relats Curts del Confinament al Maresme, tractarà les dades amb tota la confidencialitat i aplicarà les mesures de seguretat que corresponguin.

Les dades facilitades seran tractades legítimament d'acord amb el consentiment donat en inscriure's a la Mostra i en compliment de les funcions públiques pròpies de l'entitat per gestionar la inscripció, participació i comunicacions amb els participants al Concurs de Relats Curts del Confinament al Maresme. Les dades no seran cedides a tercers excepte les dades dels guanyadors, que seran difoses públicament.

Un cop finalitzat el Concurs de Relats Curts del Confinament al Maresme, les seves dades seran conservades únicament per al compliment de les normatives aplicables i per atendre possibles reclamacions, però no seran utilitzades per a cap altra finalitat.

Les persones interessades, en cas de desitjar-ho, podran exercir els seus drets d'accés, rectificació, supressió, oposició, limitació del tractament davant del Consell Comarcal del Maresme telemàticament per instància genèrica a la nostra seu electrònica al següent enllaç: <https://www.seu-e.cat/web/ccmaresme/govern-obert-i-transparencia/serveis-i-tramits/tramits/instancia-generica>.

Així mateix recordem que en cas de considerar que els seus drets de protecció de dades han estat vulnerats, pot presentar una reclamació davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (www.apd.cat).

8.4 Totes les persones participants en aquest concurs literari, tinguin l'edat que tinguin, podran ser fotografiades en el lliurament de premis. El Consell Comarcal del Maresme i qualsevol ajuntament de la comarca del Maresme podran fer ús d'aquestes fotografies per fer publicitat i difondre aquest concurs sense necessitat prèvia de cap tipus d'autorització. Els noms i les fotografies dels participants poden sortir publicats a la premsa i a d'altres mitjans de comunicació.

8.5 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

Acta del jurat del concurs on-line de relats curts del confinament al Maresme

Es convoca una reunió *on-line* mitjançant *GoogleMeet* el dia 16/07/2020 a les 10:00h. Es pren acta des del Consell Comarcal del Maresme a Mataró. Hi assisteix el jurat del Concurs on-line de Relats Curts del Confinament al Maresme: Núria Pera, directora del Centre de Normalització Lingüística del Maresme, Toni Rodon, membre de la junta d'Òmnium Cultural del Maresme, i Andreu Bosch, conseller delegat de Serveis als Municipis del Consell Comarcal del Maresme. També hi assisteix el conseller de Cultura del Consell Comarcal del Maresme, Marc Bosch, amb veu però sense vot, i Mònica Marcet, del Consell Comarcal del Maresme i que actua com a secretària.

S'obre la reunió proposant començar per la categoria de menors de 12 anys. La Núria exposa els dos relats triats per ella, *El meu carrer*, per la seva capacitat de reflexió en una persona d'aquesta edat, i *El Llibre*, per la personificació que fa en el relat. En Toni i l'Andreu coincideixen amb *El meu carrer*. En Toni afegeix a la tria *Nous descobriments* amb el qual l'Andreu també està d'acord, afegint també a la tria *Preparada!*. La Núria apunta que *Nous descobriments* també l'ha trobat encertat i hi està d'acord. Acorden per unanimitat atorgar el 1r premi a *El meu carrer* de Marina Agell Turon de Malgrat de Mar i el 2n premi a *Nous descobriments* de Jana Bartrés Sanuy de Sant Vicenç de Montalt, de la categoria de menors de 12 anys.

A la categoria de 12 a 17 anys la tria és més complexa. L'Andreu diu que té com a favorits *Terrats*, *Flames roges*, *Després de la tempesta* i *Forçar un somriure*. Apunta que troba adient la temàtica i que són relats amb qualitat poètica. En Toni coincideix amb *Flames roges* i *Terrats*. Diu que la temàtica dels balcons i els terrats és una idea recurrent aquests dies de confinament, també apunta que *Forçar un somriure* gaudeix d'una prosa poètica interessant. La Núria ha triat també *Flames roges*. Troba que és un relat molt realista i reflexiu. Compte enrere li ha agradat perquè està ben escrit i hi troba una gran positivat. També afegeix a la seva tria *Després de la tempesta*. L'Andreu defensa *Després de la tempesta* dient que troba molt encertada la poètica dels verbs com albirar i esfondrar-se que estan molt ben integrats al text i que no

hi ha una adjectivació sobrerera. La Núria troba que les cadències que fa aporten al relat un ritme molt bo. En Toni hi està d'acord. Acorden per unanimitat atorgar el 1r premi a *Flames roges* d'Anna Garriga de Mataró i el 2n premi a *Després de la tempesta* d'Àlicia Íñiguez de Sant Vicenç de Montalt, de la categoria de 12 a 17 anys.

El jurat expressa dubtes amb la categoria de més de 18 anys, els costa triar, argumenten l'alt nivell dels relats i la gran participació.

L'Andreu exposa la seva llista de favorits: *La llavor*, *L'imponent relloctge*, *Paracetamol*, *La calaixera* i *Somriures d'Orquídia*. La Núria i en Toni mencionen també *Atrapat!*, *Desconfinament a l'autopista* i *Des de les finestres*. La Núria exposa els seus favorits: *Atrapat!*, *El temps entre els dits*, *Les olors del bosc* i *Somriures d'Orquídia*. En Toni anomena com a favorits: *Atrapat!*, *La calaixera*, *Somriures d'Orquídia* i *L'imponent relloctge*. Es rellegeix *La Calaixera*, el jurat troba ocurrent el tema i tot i que el ritme es trenca una mica, valora que hi ha girs interessants de paraules, que el començament i el final estan ben resolts i que és bonic. El jurat troba que *Somriures d'Orquídia* té molt d'estil en l'execució i és de gran qualitat i que *Atrapat!* és molt divertit i ocurrent. Acorden per unanimitat atorgar a *Somriures d'Orquídia* de Maria Peña Torrent d'Arenys de Munt el 1r premi de la categoria de majors de 18 anys.

Després de deliberar entre *La Calaixera* i *Atrapat!*, conclouen que són dos estils molt diferents i d'igual qualitat. Demanen al conseller de Cultura, Marc Bosch, fer el 2n premi *ex aequo* i poder atorgar el mateix premi a ambdós relats. El conseller accepta i s'acorda per unanimitat atorgar el 2n premi *ex aequo* a *La Calaixera* de Jordi Brunet Ezquerro de Sant Vicenç de Montalt i *Atrapat!* de Salvador Riera Solsona de Mataró, de la categoria de majors de 18 anys.

Es finalitza la reunió presentant els/les guanyadors/es dels premis per votació popular per tal que es recullin també en aquesta acta:

De la categoria de menors de 12 anys, el guanyador per votació popular amb 47 vots dels 150 emesos és *Nous descobriments* de Jana Bartrés Sanuy de Sant Vicenç de Montalt.

De la categoria de 12 a 17 anys, el guanyador per votació popular

amb 62 vots dels 150 emesos és *Forçar un somriure* de Carlos Gladiador Godino de Mataró.

De la categoria de majors de 18 anys, el guanyador per votació popular amb 32 vots dels 150 emesos és *Engabiada* de Dolors Godino Rodríguez de Dosrius.

Acaba la reunió a les 11:00h i s'envia a signar l'acta.

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

Participen:

**Arenys de Mar
Arenys de Munt
Argentona
Cabrera de Mar
Cabrls
Caldes d'Estrac
Calella
Canet de Mar
Dosrius
Malgrat de Mar
Mataró
Montgat
Òrrius
Sant Andreu de Llavaneres
Sant Pol de Mar
Sant Vicenç de Montalt
Teià
Tiana
Tordera
Vilassar de Dalt
Vilassar de Mar**